இந்துக்குரல்
HINDU VOICE

UNIVERSITY OF JAFFNA
LIBRARY
20 MAY 1999
PERIODICALS DIVISION

Price Rs.15.00 | விலை ரூபா 15.00 | Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under No. QD/26/News/98 | ISSN 1391 - 0744

குரல் 8 ஒலி2 | வெகுதானிய பங்குனி - சித்திரை 1999 | January - February 1999 Voi.8 No.2

இறைவா உனக்கபயம்

என்னை யெனக் கென்னாலே காட்டிவைத்த இறைவா
எல்லாம்செய வல்லவனே எந்தன் பெருமானே
அன்னையினும் அப்பனினும் அன்புமிக்க அரனே
ஆன்மாவுக் கான்மாவே ஆதியந்தம் இல்லானே
தென்னைபனை சேரிலங்கைத் திருவேயென் செல்வமே
தேவாதி தேவனே சிறியே னுனக்கபயம்.

நற்சிந்தனை

சிவமயம்

THIS LITTLE SELF SURRENDERS UNTO THEE

O Lord it is Thou who has made me realise Self by self,
O Supreme One, Thou hast the power to accomplish all!
Thou art to me more loving than my mother and my father.
The Soul of my soul indeed art Thou!
For Thee there is no end and no beginning.
Thou art my wealth O Lord of Lanka where the palmyrahs thrive!
O God of gods art Thou! This little self surrenders unto Thee.

எங்கள் குருநாதன் யோகர் சுவாமிகள்

தொண்டன்

நமது காலத்தில் அவதரித்த மேன்மையும் ஞானமும் நிறைந்த வணக்கத் துக்குரிய சித்தர் யோகர்சுவாமிகள். அவரது அருள் வழி என்றும் நம்மை உய்விக்கும் இந்த இதழ் அவரது நினைவாக மலர்கின்றது.

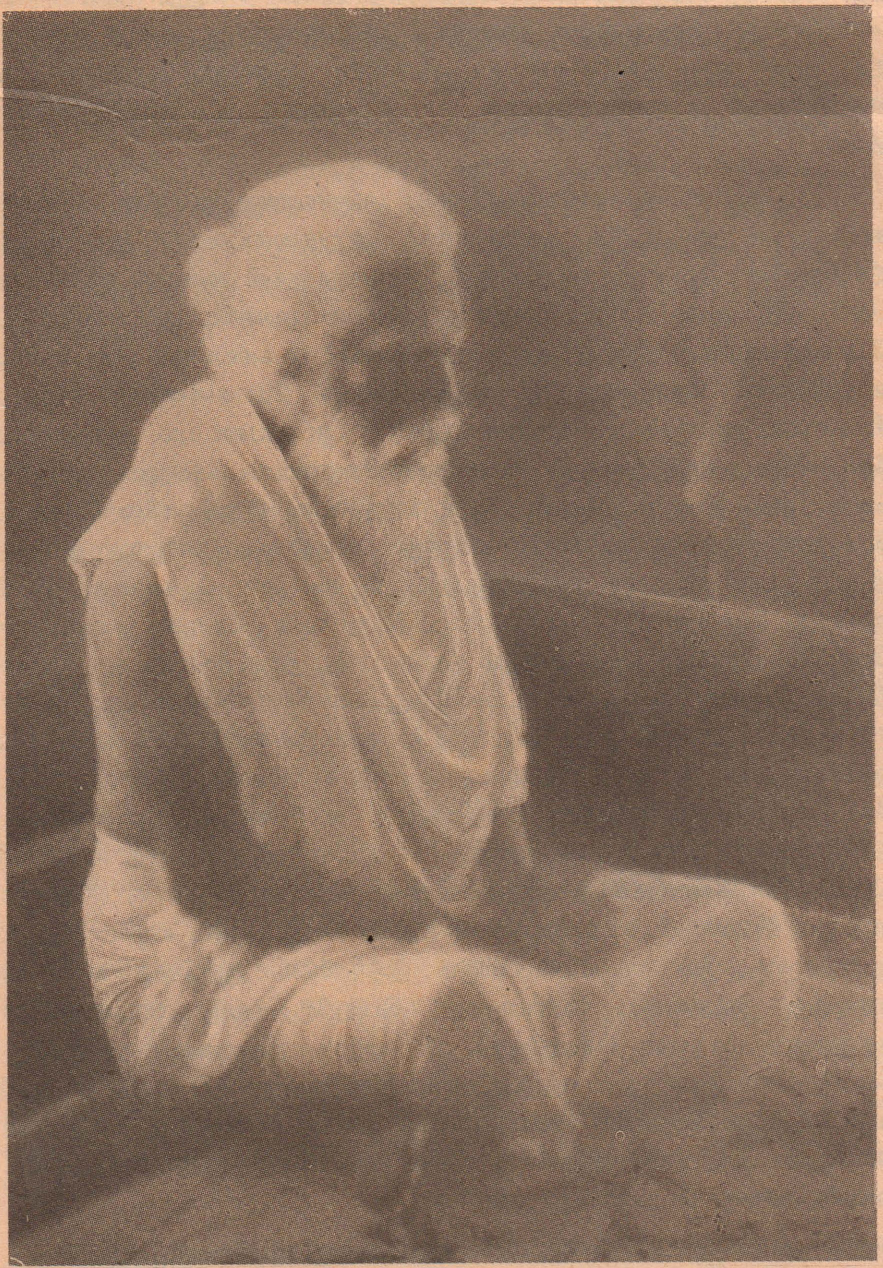

*குருநாதர் யோகர் குணக் குன்றிறைவன்
இருபாதங் காப்பாமெமக்கு.*

உள்ளத்தில் உன்னி உன்னி நினைத்து உருகித் தொழுபவர்தம், உளநோயும் உடல் நோயும் தீர்க்கும் ஞான வடிவேற்குமரன் அருளொளி பரப்பும் இடமே யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்.

இந்நல்லூர்க் கந்தசுவாமி ஆலயத்தின் முன்றிலில் பெரிய சித்திரத்தேர் நிற்கின்றது. அந்தத் தேரடியில் ஊரார் 'விசர்ச் செல்லப்பா' என்று பட்டப்பெயர் சூட்டிய உண்மை ஞானி செல்லப்பாச் சுவாமிகள் தங்கியிருந்து மக்களுக்கு ஞானமிர்தம், அருளமுதம் பொழிவது வழக்கம். இன்னும் செயற்கரிய செயல்களையும் செய்வதுண்டு.

**"யாரடா நீ
தேரடா உன் உள்ளே"**

என்றார் செல்லப்பர். இவற்றைக் கேட்டதும் யோகர்

எங்கள் குருநாதர் யோகர் சுவாமிகள் செல்லப்பாச் சுவாமிகளைக் கண்டார். அவர்தம் திருப்பெயரைக் காதாரக் கேட்டார். உணர்ந்தார். அவர் உரைக்கும் மெய்யுரைகளைக் கேட்டார். செல்லப்பாக் குருவின் திருப்பாதங்களைத் தீண்டினார். தன்னை மறந்தார். தன்னை உணர்ந்தார். தலைவனை அறிந்தார், சிவயோகநாதன் ஆனார். இ·துண்மை.

குருநாதர் தனது குருவாகிய செல்லப்பாச் சுவாமிகளைக் கண்டது முதல் பெற்ற பயனையும், அனுபவத்தையும் உலகம், உயிர், கடவுள் என்னும் முப்பொருளுண்மைகளையும் பாடல்களாக 'நற்சிந்தனை' என்னும் நூல் வடிவிற் காணலாம்.

'நற்சிந்தனை' நமது சிந்தையைத் தெளிவாக்கும் மயக்கத்தை அறுக்கும், வையகத்தில் நயமாக வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு வழிகாட்டும், மெய்யுணர்வையூட்டி நாம் செய்த பாவ வினையையும் ஒழிக்கும்.

யோகர் சுவாமிகள் 1875 ஆம் ஆண்டு மார்கழித் திங்களில் ஆயிலிய நாளில் மாவிட்டபுரத்தில் அம்பலவாணப் பெரியாருக்கும், சின்ன ஆய்ச்சிப் பெயர் கொண்ட அம்மைக்கும் தவப் புதல்வனாகத் திருவவதாரஞ் செய்தார். தமிழ் மொழியும், ஆங்கில மொழியும் நன்கு கற்றார். தேவார திருவாசகப் பாடல்களையும் படித்துத் தெளிந்தார். "கருவில் முளைத்த திரு" அல்லவா?

யோகர், செல்லப்பரை நல்லூர்த் தேரடியிற் கண்டு வணங்கியபோது, செல்லப்பர் யோகரைப் பார்த்தார்.

*"யாரடா நீ
தேரடா உன் உள்ளே"*

என்றார். இவற்றைக் கேட்டதும் யோகர் சுவாமிகளின் உள்ளத்தே

சுவாமிகளின் உள்ளத்தே உண்மை ஒளி பிறந்தது. மெய்யடியாரானார்.

உண்மையொளி பிறந்தது. மெய்யடியாரானார். கற்ற இளம் வாலிபரான யோகநாதன் கிளிநொச்சியில் அரசாங்க நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்திற் பொருட் பொறுப்பதிகாரியாகக் கடமையாற்றியவர். அப்பொழுது வயது இருபத்திரண்டு. இக்காலத்தில் வேதாந்த கேசரியான சுவாமி விவேகானந்தர் யாழ்ப்பாணம் வந்தார். யோகர் விவேகானந்தரைக் கண்டார். அவருரையைக் கேட்டார். கண்களுள்ளும், கருத்துள்ளும் செல்லப்பாச் சுவாமிகளையே இருத்திப் போற்றினார்.

1902 ஆம் ஆண்டில் எமது குருநாதர் தமது அரசாங்கக் கடமையைத் துறந்து செல்லப்பாச் சுவாமிகளின் அடிச்சுவட்டினையே தொடரும் சீடரானார். குருவின் நயன தீட்சையாலும், உள் உணர்வை எழுப்பும் யோக வழியாலும் யோகர் சுவாமியானார். யோகர் சுவாமிகளின் புகழ் ஈழமெங்கும் பரவியது. சுவாமிகள் யாழ்ப்பாணத்தவருக்குத் தரிசனங் கொடுத்துக் கொண்டே அருளாசி வழங்கினார்.

அடியேன் முதன் முறையாக 1938ம் ஆண்டில் திருநெல்வேலிக் கிராமத்தில் ஒரு சனியன்று காலை ஒன்பது மணியளவில் மாணவன்

(2ஆம் பக்கம் பார்க்க)

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

அடியேனுக்குக் காட்சி அளித்த யோகசுவாமிகள்

யோக குருநாதன்

கட்டற்ற யோகியர்

ஒரு தினம் சாயங்கால நேரம் இருபாலையிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி தொண்டைமானாறு என்னும் உப்பங்கழி ஆற்றினைக் கடந்து நாவற்குழி றோட்டில் ஒரு நண்பருடன் உலாச்சென்று கொண்டிருந்தேன்: எங்களுக்குப் பின்புறம் வேகமாக ஐந்தாறு பேர் வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் செல்வதற்கு வழி விலகி நாங்கள் பாதை ஓரத்தில் நின்றோம். தூய வெள்ளாடை அணிந்து தூய வெண்மயிர்க் குடுமியுடன் எல்லோர்க்கும் முன் நடந்து வந்தவர் என் நண்பர் முதுகில் உரமாகத் தட்டி அடியேனைப் பார்த்து "எங்கேயடா செல்லுகிறீர்கள் பின்னேர உலாத்தோ" என்று உரத்துக் கேட்டார். "ஆம் ஆம் சும்மா உலாத்துகிறோம்" என சும்மா விருத்தலிற் சுகங் கண்ட ஞானமூர்த்தியிடம் அவரை இன்னாரென அறியாதே "சும்மா" மொழியிற் கூறினோம், சும்மாவின் பொருளறியா நாம், தமக்குரிய சிரிப்புடன் "நல்லாக உலாத்துங்கடா" என்று கூறி ஏதோ மிக்க துரித நடையில் பின்தொடர்வாருடன் சென்றார் அப்பெரியார். அதட்டி முதுகிலே தட்டி இப்படி முன்பின்னறியாதவரிடம் பேசியவர் யாரோ என்று வியப்பிலாழ்ந்தோம் இளமை மிடுக்கிலிருந்த நாம். எமக்குப்பின்னே இக்குழுவினருடன் சேர்வதற்கு ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தவர் சொன்னர் "அவர் தான் கொழும்புத்துறைச் சுவாமியார்" என்று அவரைப் பணிந்து வணங்காது விட்டோமே என்று இருவரும் பெரிதுங் கவன்றோ மாயினும் வலியக் கிட்டிய பெரியார் தரிசனத்தை நினைந்து மகிழ்ச்சியிலாழ்ந்தோம். யோகர் சுவாமிகள் இப்படியிருந்தால் முற்றத் துறந்த முனிவர் பட்டினத்தடிகளார் எப்படியிருந்திருப்பாரென, திருவெண்காட்டடிகளாரையும் பத்திரகிரியாரையும் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டு இரு பாலை நோக்கி உளத்திலே பெரியார் புனித நினைவுடன் திரும்பினோம். "கடலருகே கண்டாலினிக்கும் கரும்பு" என்ற பாடலடியுடன் சுவாமிகளையுஞ் சம்பந்தப் படுத்தியபோது காற்றெனக் கட்டுப்பாடின்றிக் கவலையென்பதுதிவலையுமின்றித் திரியும் யோகியர் ஞானியரினினிய நினைவு மனத்தை உருக்கிற்று.

(முதலாம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

எங்கள் குருநாதன்.....

உருவத்தில் நின்று தரிசித்தேன். தெருவின் சுவாமிகள் நடக்கின்றார். பெருங் கூட்டம் பின் தொடர்கின்றது. சுவாமிகளைப் பார்த்தேன்.

"என்னடா படிக்கிறாய்?" என்றார். **"SENIOR"** என்றேன். **"YOU-SEE-NEAR"** என்றார். அப்பொழுது எனக்குத் தெளிவு ஏற்படவில்லை. தேர்வு எழுதிப் பெறுபேறு எதிர்பார்த்த காலம். சில நாள்களில் விடுமுறை களிக்கும் ஓர் உல்லாசப் பிரயாணமாகக் கடல் கடந்து போகவேண்டிய சூழ்நிலை எனக்கு ஏற்பட்டது. தேர்விலும் சித்தி பெற்றேன். பல புதிய நாடுகளையும் அறியக்கூடியதாக அப்பிரயாணம் அமைந்தது. நான்கு மாதங்கள் பொருள் சேர்க்கவும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. குருநாதனின்

"நல்லது **YOU-SEE-NEAR**" என்றதன் பொருள் தெளிவாகியது. மகிழ்ந்தேன்.

பின்னர் 1942 ஆம் ஆண்டில் ஒரு நாள் அதிகாலை ஆறுமணியளவில் கொழும்பு FLOWER ROAD இல், எனது அரச கடமையில் நிற்கும் போது எதிர்ப்பக்கத்தில் ஒரு பெரியவர் சிறு குறுநடை பயில்வதைப் போல நடந்ததைக் கண்டேன். தூய வெண் துகிலுடை, வெண் துகிற்போர்வை, ஒளிவீசும் வெள்ளி போன்ற நரைத்த தலைக்குடுமி, அழகொழுகும் வெண்தாடி, கண்டோரால் விரும்பப்படும் தன்மை வாய்ந்த உருவம், யாரென அறியாதவனாகவே அண்மையிற் சென்றேன். மெதுவாக அவரைத் தொட்டு,

"ஐயா பெரியவரே நீங்கள் எங்கே போக வேண்டும்?" என்று கேட்டேன். 'என்னடா' என்றார். அப்பொழுது என்னை அறியாதபடி ஓர் உணர்ச்சியோட்டம் ஏற்பட்டது. மகிழ்ச்சி ததும்பியது. அதன்பின் யாழ்ப்பாணம் வரும் போதெல்லாம் குருநாதரைத் தரிசித்து மகிழ்வது வழக்கம். யான் எதையும் என்றுமே கேட்கவில்லை. ஆனால் குருநாதர் மற்றவர்களுக்குச் சொல்வது போல எனக்கு அருள்வாக்கியம்பியதுண்மை. அதை யான் உணரவில்லை. பின்னர் நிகழ்வுகள் ஏற்படும் போதே அவரை நினைத்துப் பதம் வணங்குவேன்.

1962 ஆம் ஆண்டு பங்குனித் திங்களில் என்னன்புத் தாயார் நோய்வாய்ப்பட்டிறந்தார். ஐந்தாம் நாள் தாயாரிடம் உடல் நீற்றோடு இந்தியா செல்லும் வழியில் சுவாமிகளைக் காணச் சென்றேன். கண்டேன்

நாதரை. கால் வலியால் நோயுற்றிருந்தார். சிரிப்புடன் 'வா' என்றார், ஒரு தோடம்பழத்தைத் தந்தார். "இனி என்ன? நீபழம், பழம்நீ" என்றார். இனி என்ன? என்ற அருளுரை என் தாயாரின் பிரிவையும், தந்தை முன்னதே இறந்தார் என்பதையும் காட்டி நிற்கின்றது.

கையில் பழத்தோடு இருந்தேன். "போய் வா" "சேதுவுக்குப் போகலாமே" என்று மேலும் அருளுரை வழங்கினார். "சேது செல்லும் வழியிலேதான் இங்குவந்தேன்" என்று சொன்னேன்.

"உனக்கென்ன? உனக்கென்ன கவலை? நல்லது" ஆசி கொடுத்தனுப்பினார்கள் சுவாமிகள்.

1964 ஆம் ஆண்டு பங்குனித் திங்கள் ஆயிலிய நாளிரவு சமாதி எய்திய காலத்தில் நான் இலங்கையில் இருக்கவில்லை. எனக்குக் குருநாதர் அருளிய "நல்லது **YOU-SEE-NEAR**, உனக்கென்ன? உனக்கென்ன கவலை, பழம்நீ" என்னும் மகா வாக்கியங்கள் மந்திரங்கள்

சுவாமிகள் சந்நிதி அருளும் சாந்தி

இது நிகழ்ந்த சில கிழமைகளின் பின் உயர்நீதிமன்ற விசாரணைக்கு நீதி அதிபராய் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்த அக்பர் என்னும் பெரியாரின் சொற்பொழிவு இருபாலைக் கலாசாலையில் நிகழ்ந்தது. அக்பர் என்னும் நீதி அரசர் மிகு இலகுவான தம் ஆங்கிலப் பேச்சைப் போலவே மிக எளிமையான உருவத்தினராகக் காட்சி தந்தார். உயரிய பண்பினர் இயல்பு

இதுதானே. தன்னைப்பற்றியறிய அவாவுறாத மனிதன் காசைக் கடவுளாகக் கும்பிட்டுக் கணநேரமும் ஆறுதலடையாது ஓடி ஆடித் திரிகிறானே. இவன் பிசாசு உளத்திற்கு என்று தான் அமைதி கிட்டுமொ தெரியாதே. ஆகா! யாழ்ப்பாணத்தைப் போலப் புண்ணிய பூமி எங்குளது? யோகர்சுவாமிகள் பிறந்து அருளாட்சிசெய்யும் பாகமல்லவா இது. எனது உத்தியோக தோரணையில் எத்தனையோ யோசனைகள் எழுந்த சிக்கல்கள் ஏற்படும். மனம் மிகக் குழம்பிப் பரபரப்படையும். அத்தகைய நேரத்திலே எங்கிருந்தாலும் யோகர்சுவாமிகளுடைய கொழும்புத்துறைக் கொட்டிலை நாடி வருவேன், அவர் சந்நிதியில் இருந்தாலே போதும். பேச்சுவார்த்தை எதுவுமின்றியே மனத்துட் சாந்தி குடிகொள்ளும் கனத்த இதயத்துடன் வந்தான் மனத்திருப்தியுடன் அல்லை தொல்லை நீங்கி ஆனந்த பரவசனாய்ப் புகைவண்டியிலேறுவேன். யோகர் சுவாமிகள் பிறந்த யாழ்ப்பாணத்துக்கு என்றும் தீங்குவராது. இந்த ரீதியில் அவர்பேச்சு நிகழ்ந்தது அது வெறும் உதட்டிலிருந்து வெளிவரவில்லை. ஒரு சமரச ஞானியின் உதய கீதமாய் அதுவந்தது. சுவாமிகளைப் ஊர் கண்வீசிய ஒளியை அவர் இதய உருக்கத்தை எழுத்தால் வெளிப்படுத்த இயலாது. கேட்டுக் கொண்டிருந்தோர் மந்திரத்தாற் கட்டுண்டவர் போலாயினர். நம்சயயத்தைச் சாராத ஒருவருவக்குச் சுவாமிகள் சந்நிதி தந்த அருளாசியிதுவாயின் சுவாமிகளின் சுத்தசன்மார்க்க உயரிய நெறிக்கு ஏதேனும் சான்றும் வேண்டுமோ? உள்ளொளி உள்ளார் இப்படியே வழிகாட்டுவர். குருடும் குருடும் குருட்டாட்டமிடும் இந்நாளில் குழந்தை உள்ளம் படைத்த இத்தகைய பெரியாரைப் பெற்றிருத்தற்கு யாழ்ப்பாணம் எத்துணை மாதவம் செய்திருக்க வேண்டும். நீதி அரசர் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த போது புத்தியை இறைவனடிக்குப் புகுத்திப் பத்தி வழியில் ஒழுகவேண்டிய அவசியம் தானாகவே விளங்கிற்று. விஞ்ஞானமென்றும் பகுத்தறிவெதறும் ஓலமிடும் இக்காலத்திற்கு இதனைவிட அவசியமானது வேறொன்றுமுண்டோ!

போல மனத்தகத்துள் நின்று பழச்சாறு போன்று இனிமை யூற்றுகின்றன.

"ஆரறிவாரென்று அடிக்கடி சொல்லுவர்
தேரடிப் படியிலே சிங்காரமாய்க் கிடப்பான்
பேரறிவாளனென்று வேறெவருமே அறியார்
பித்தனிவனென்று உலகோர் ஏசுவர், பேசுவர்"

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

மாணவர் அரங்கு

"சிவாயநம
என்று
சிந்தித்து இருப்போர்க்கு
அபாயம்
ஒரு நாளுமில்லை.
- ஔவைப்பாட்டி"

சிவநாமம் சொல்லுவோம்!

"சிவாயநம என்று சிந்தித்திருப்போர்க்கு அபாயம் ஒரு நாளும் இல்லை" என்றார் ஔவைப் பிராட்டியார். ஆதலால் நாம் சிவத் தியானம் செய்தலும், சிவநாமம் சொல்லுதலும் அவசியமாகும். கலியுகத்தின் கடவுளை அடைய இலகுவான வழி நாம ஜெபமாகும். இதனையேதான் நமக்கு முன்னிருந்த மெய்யடியார்கள் விளக்கந் தந்து வாழ்ந்து காட்டிச் சென்றுள்ளனர். மெய்யடியார்களுடைய வழியிலே நாம் ஒவ்வொருவரும் வாழ்ந்து செல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

கலியுகம் மிகவும் கஷ்டமானது. இறைவன் நினைவே உண்டாகாத சூழ்நிலையிலே தான் எமது வாழ்க்கை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பார்க்குமிடமெங்கும் பஞ்சப் புலன்களை இழுக்கும் கவர்ச்சிகளே நீக்கமற நிறைந்துள்ளன. இந்த இக்கட்டான நிலையிலே தான் இறைவனை வணங்க வேண்டும். நாம் வசிக்கும் யுகம் மிகக் கொடியதானாலும் இறைவன் கருணையினால் கடைத்தேறும் வழியை இலகுவாக்கி உள்ளான்.

ஆண்டவன் நாமத்தை உள்ளம் உருகி ஒரு முறை உச்சரித்தாலே போதும். ஆண்டவன் அருள் செய்ய ஓடிவந்து விடுவானாம். ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலும் தோன்ற ஓடிவந்து விடுகின்றான். காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க ஓதினால் ஓதுபவர்களை நல்வழிப்படுத்துவது நமச்சிவாய நாமம். சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மாளும். சிவ சிவ என்றிடத் தேவரும் ஆவார். சிவ சிவ என்னச் சிவகதி தானே. எமது வாழ்வின் குறிக்கோள் சிவகதியாகும். சிவ சிவ என்று சொல்லிவிட்டால் அதுவே கிடைத்து விடுகிறது. நமக்கு வேறு என்ன வேண்டும்?

நமச்சிவாயவே ஞானமுங் கல்வியும்

ஒன்றும் இல்லையாதல் போல்வது திருவைந்தெழுத்து. அப்பாவத்தை நண்ணி நின்றறுக்கப் பாவம் முற்றும் அற்றொழிதல். விறகுக்குப் பாவம் எப்படியோ அழலுக்கு அஞ்செழுத்து அப்படியாகும்.

இறைவன் கருணைக்கடல். நமது பாவங்கள் யாவையும் போக்கி மோட்சத்தை அளித்து விடுவான். இப்படிப்பட்ட நாம ஜெபத்தைச் செய்ய மனம் ஈடுபட வேண்டுமேயானால் பக்தர்களின் சேர்க்கையால் தான் அது கிட்டும். சாதுக்களின் சங்கத்தை அடைந்தால் பகவானுடைய கல்யாண குணநலன்களை வருணித்து நமது பாவங்கள் யாவும் விலகும்படி செய்து, பகவானுடைய திருநாம ஜெபத்தை ஜெபிக்கும்படி செய்து விடுவார்கள்.

சாது சங்கம் இல்லாமல் தானாகப் புத்தகங்களைப் படித்தால் நாமத்தின் மகிமை விளங்காது. எங்களை எங்களுக்கு அறியத் தந்த எங்கள் குருநாதனாகிய யோகர் சுவாமிகளுடைய திருச் சமூகம் எப்பொழுதும் ஒரு சத்சங்கமாகவே விளங்கியது. தன்னை நாடி வந்தவர்களிடம் சிவபுராணம் படி சிவபுராணம் படி என்று சொல்வார்கள். சிலர் ஆமாம் போட்டுவிட்டுப் படிக்க மாட்டார்கள், பாராயணம் செய்யமாட்டார்கள் என்று கருதித் தாமும் சேர்ந்து சிவபுராணத்தை அங்கேயே படித்து முடித்து விடுவார்கள்.

பாக்கியசாலிகள் அதனையே குரு உபதேசமாக ஏற்று முன்னேறி உள்ளார்கள். கபீர்தாசர் படுத்துக் கிடந்த போது இராமானந்த சுவாமிகள் தவறுதலாகக் கபீரின் மீது காலை வைத்துவிட்டார். தவறுதலாக வைத்து விட்டதை உணர்ந்து 'ராம்' என்றார். கபீர் எழுந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார். குருநாதனுடைய திருவடித் தீட்சையோடு மந்திர உபதேசமும்

நமச்சிவாயவே நானறி விச்சையும்
நமச்சிவாயவே நாநவின் றேத்துமே
நமச்சிவாயவே நன்னெறி காட்டுமே

அவன் அருளால் தான் அவன் தாள் வணங்க வேண்டும். ஸ்ரீ பகவானுடைய அருளால் தான் மனிதர்களுக்குக் கஷ்டம் நீங்கி நன்மை ஏற்படுகின்றது. இதனை மக்கள் அடிக்கடி மறந்து விடுகின்றனர். சமீபத்தில் ஏற்பட்ட வன்செயல்களுக்குக் காரணம் யாது? என எல்லோரும் கேட்கின்றனர். இதற்கு விடை காண வேண்டியதும் நம் ஒவ்வொருவருடைய முக்கிய கடமையுமாகும். நமது வினைப்பயன் என்று எல்லாருமே சொல்லுகின்றனர். சமூகம் செய்த வினைப்பயனைச் சமூகமாகச் சேர்ந்து அனுபவிக்கின்றோம்.

இறைவன் எல்லாரிடத்தும் இருக்கின்றான். ஆனால் எல்லாரும் இறைவனிடத்தில் இல்லை என்பது புலனாகின்றது. இறைவன் மனத்தகத்தான் மாத்திரம் அல்லன். வாக்கிலும் உள்ளான். நாம ஜெபத்தின் மூலமே வாக்கில் இருப்பதை உணருகின்றோம். அவரது அருளைச் சம்பாதிக்கச் சாஸ்த்திரங்கள் பல வழிகளைக் கூறுகின்றன. அதில் பகவந்நாம சங்கீர்த்தனம் மிகச் சுலபமாயும் சிறந்ததாயும் உள்ளது.

நாம் ஒருவரின் பெயரைக் குறிப்பிடும் போது அப்பெயருக்குரியவரின் தோற்றம், உயரம், நிறம், குணம் எல்லாமே எமது உள்ளத்தில் நிழலிடுவது போல ஆண்டவனுடைய நாமத்தை நாம் ஜெபம் செய்யும் போதோ, உச்சரிக்கும் போதோ அந்த நாமத்துக்குரிய இறைவனுடைய திருத்தோற்றம், புகழ் முதலிய எல்லாமே உள்ளத்தில் தோன்றுகின்றன. ஆதலினாலே தான் நமது பெரியோர்கள் இறைவன் வேறு இறைவனுடைய நாமம் வேறு அல்ல என்று கூறி வைத்தார்கள்.

பகவானுடைய நாமத்தை வெட்கத்தை விட்டு உரக்கக் கூறிய மாத்திரத்திலே பகவானுடைய உள்ளம் குளிர்ந்து விடுகின்றது. அவன் கருணைக் கடல். நமது பாவங்கள் யாவையும் போக்கி மங்களத்தை அளித்து விடுவான்.

"விண்ணுற அடுக்கிய விறகின் வெவ்வழல்
உண்ணிய புகில்அவை ஒன்று மில்லையாம்
பண்ணிய உலகினில் பயின்ற பாவத்தை
நண்ணிநின் றறுப்பது நமச்சிவாயவே"

விண்ணுற அடுக்கிய விறகு போல்வது பண்ணிய உலகினிற் பயின்ற பாவம். அவ்விறகின் வெவ்வழல் உண்ணிய புகில் அவை கிடைத்துவிட்டதென்று ஆனந்தம் கொண்டார்.

மகான்களுடைய சத்சங்கத்தில் இப்படி எல்லாச் சமயங்களிலும் உபதேசம் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது. ஆனால் அவ்வுபதேசங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் பாத்திரங்கள் தான் இல்லை. அவ்வுபதேசங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் அளவுக்கு நாம் நம்மைத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

புத்தகப் படிப்பு மாத்திரம் இறைநாமாவை ஜபிக்கும்படி செய்யாது. ஆதலால்தான் ஸ்ரீமத் பாகவத்தில் யமதர்மராஜா தனது தூதர்களைப் பார்த்து, "ஸ்ரீ பகவந் நாம ஜபத்தின் மகிமையைப் பாருங்கள். மகாபாவியான அஜாமிளன் கரை ஏறிவிட்டான்" என்று சொன்னார். இன்னும் எங்கள் பன்னிரண்டு பேருக்குத் தான் பகவந் நாமாவின் பெருமை தெரியும் எனக் கூறினார். அதாவது:- பிரம்மதேவன், நாரதர், பரமசிவன், ஜனத்குமாரர், கபிலர், மனு, பிரகலாதன், ஜனகர், பீஷ்மர், மகாபலி, வியாச புத்திரரான சுகர், நாங்கள் ஆகப் பன்னிரண்டு பேர்களும் அறிவோம் எனக் கூறினார். பீஷ்மரும் நம் ஜபத்தையே சர்வ தர்மங்களுக்கும் மேம்பட்டவை என்று கூறினார். பன்னிரு திருமுறை ஆசிரியர்களும் நமச்சிவாயத்துக்கே முதலிடம் கொடுத்துள்ளார்கள்.

நாடு, பதவி, புகழ், பொருள், குழந்தைகள் முதலிய விஷயங்களில் விருப்பமுடையவன் கடவுள் கிருபையால் எல்லா வகைகளும் கைகூடும் என்ற நம்பிக்கையுடன் பகவானுடைய திருநாமங்களை உச்சரித்தால் போதுமானது. அவனுக்கு எல்லா நன்மைகளையும் ஆண்டவன் அளிப்பார்.

லௌகீகமும், வைதீகமுமான செயல்களை எல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபியான பகவானிடம் ஒப்படைத்து எப்பொழுதும் பிரணவத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருப்பது தான் சன்னியாசிகளுடைய கடமை. விதிவிலக்கு என்பது அவர்களுக்குப் பாதகமன்று. ஆயினும், தன் காலில் விழுந்து வணங்குகிறவனுடைய நித்தியானந்தத்திற்காக இறைவன் நாமத்தைச் சன்னியாசி சொல்ல வேண்டும். வேறு வாழ்த்துக்கள் ஒன்றும் கொடுக்கக்கூடாது. யதிசங்கிரகம் கூறுவதும் இதுவே. ஆகையால், ஆத்மராமனான சன்னியாசிக்கும் கூட நாமசங்கீர்த்தனம் அவசியம் என்று தெளிவாகிறது.

இக்கருத்துக்களை யோகர் சுவாமிகள் தமது நற்சிந்தனைகளில் எவ்வளவு இலகுவாக எடுத்துரைத்துள்ளார்கள்.

"நாமஞ் சொல்லுவோம் - சிவ
நாமஞ் சொல்லுவோம்"

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"....அச்சைவசமயத்தைத் தாமும் கடைப்பிடித்து ஒழுகிச் சரியை, கிரியை முதலிய பாதங்களைக் கடந்து, யோக பாதத்தில் நின்று, அதிலும் யோகத்தில் சரியை, யோகத்தில் கிரியை, யோகத்தில் யோகம், யோகத்தில் ஞானம் ஆகிய பாதங்களையெல்லாம் கடந்து சிவஞானியாக நின்று எம்மனோரையெல்லாம் சைவத்தில் திளைக்கவைத்தவர் கொழும்புத்துறை யோகசுவாமிகள்."

சைவம் வளர்த்த தவயோக சுவாமிகள்

"சைவசமயமே சமயம்" என்ற அடிப்படையான தத்துவக் கொள்கை ஒன்று உண்டு. அக்கொள்கை சிவம் என்று உண்டோ அன்று தொடக்கம் நிலவி வருவது. சிவம் அநாதியானது, சைவமும் அனாதியானது. "சைவசமயமே சமயம்" என்று பின்னர் அநுவதிக்கப் பட்டுப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. சற்சமயம் எது என்று தெளிந்து உணர முடியாமல் நின்றவர்களுக்குச் "சைவசமயமே சமயம்" என்று உண்மைத் தத்துவம் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை காலத்துக்குக் காலம் தேவை ஏற்படும் போது மெய்யடியார்கள், யோகியர், ஞானியர், துறவிகள், சுவாமிகள் முதலிய பலராலும் உணர்த்தப்படுகிறது. இலங்கை மாதா ஈன்ற சற்புத்திரர் சிலரும் இவ்வுண்மையை உணர்த்தியுள்ளனர். யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் சைவசமயஸ் தாபனஞ் செய்தார் என்பது எல்லோரும் அறிந்த உண்மையாகும். அச் சைவசமயத்தைத் தாமும் கடைப்பிடித்து ஒழுகி சரியை, கிரியை முதலிய பாதங்களைக் கடந்து யோகபாதத்தில் நின்று, அதிலும் யோகத்தில் சரியை, யோகத்தில் கிரியை, யோகத்தில் யோகம், யோகத்தில் ஞானம் ஆகிய பாதங்களையெல்லாம் கடந்த சிவஞானியாக நின்று எம்மனோரை யெல்லாம் சைவத்தில் ஊன்றித் திளைக்க வைத்தவர் கொழும்புத்துறை யோகர் சுவாமிகள். யோகசுவாமிகள் சைவம் வளர்த்தார் என்றால் சிலர் எது எப்படி? என்றும் வினாவக்கூடும். அவ்வினா தவயோகியாகியும், சிவயோகியாகியும், சிவஞானியாகியும் வாழ்ந்த எங்கள் குலகுரு யோக சுவாமிகளைச் சரியாக விளங்கிக்கொள்ள முடியாதவர் வாயிலிருந்தே வரும். ஆனமையால் அவ்வினாவை விடுவோமாக.

செல்லப்பாச் சுவாமிகள் என்பதை யோகசுவாமிகள் பல இடங்களிலும் விளக்கியுள்ளார். லிங்க வழிபாட்டில் திருவடி வழிபாடு மிகப் பெருஞ் சாதனையாக அமைந்துள்ளது. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் முதலிய சமயாசாரியர்களும் மெய்யடியார்களும் கைக்கொண்டொழுகிய திருவடி வழிபாடு சிவயோக சுவாமிகளால் இலங்கையில், பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணம், செங்கலடி முதலிய இடங்களில் ஒரு தெய்வீகப் பெரும் பொலிவைப் பெற்றுள்ளது. சங்கம வழிபாடு நித்தியமும் சுவாமிகள் முன்னிலையில் நடைபெற்றே வந்துள்ளது.

இவற்றைவிட, சிவாலயதரிசனம் விரதானுஷ்டானம், பாதயாத்திரை, சிவநாம சங்கீர்த்தனம், சிவோகம் பாவனை, புராணபடனம், அன்னா பிஷேகம், அன்னதானம், மகேசுர பூசை, விருந்தோம்பல், திருமுறை ஓதுதல், திருமுறைப்பயிற்சி, திருமுறை வழிபாடு, ஓதுவாரை ஓம்புதல் முதலிய இன்னோரன்ன பல சைவக் கொள்கைகளுக்கு ஊக்கமும், புத்துயிர்ப்பும் புகுத்தியவர் எங்கள் சுவாமிகளே! மேலே கூறிய சிறப்புக் களையும் இவை போன்ற சைவக்கொள்கைகளையும் எம்மனோர்க்கு நன்கு ஒழுகிக் காட்டியுள்ளார் சுவாமிகள். இவைகள் யாவும் சுவாமிகள் காலத்தில் நன்கு விளங்கியது போலப் பிற்காலத்தும் நன்கு விளங்க ஆங்காங்கு நல்ல ஏற்பாடுகளையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். இவ்வேற் பாடுகளைப் பல மெய்யன்பர்கள் முன்னின்று நடத்திக்கொண்டு வருகின்றார் கள். இன்னும், "எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாவான்" ஆதலாலும், "எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்" ஆதலாலும், எண்ணையும், எழுத்தையும் மட்டுமன்றி அமையப் பாடசாலைகளைப் பெருகும்படி

சைவசமயிகள், அநுட்டான சீலர்கள், அவர்களது வாழ்க்கையில் சில அநுட்டானங்கள் நித்திய கருமமாய் உள்ளன. இந்த நித்திய கருமம் சரியாவான்கள், கிரியாவான்கள், யோகாவான்கள், ஞானாவான் கள் ஆகிய எல்லோருக்கும் பொருந்தும். ஆனால் படி ஏற ஏறச் சில சில அநுட்டானங்கள் தாமாகவே நீங்கிவிடும். நித்திரை கொள்ளுவதன் முன் எவ்வளவோ கவனமாகத் தனது கையில் வைத்திருந்த ஒரு பொருளானது நித்திரை கொள்ளக் கொள்ள மெல்ல மெல்லத் தானாகவே நழுவிவிடும். பூரண நித்திரையில் கைப்பொருள் ஒன்று உண்டு என்பதே உறங்குவோனுக்குத் தெரியாதல்லவா? இது போலச் சமயப்படிகளிலும் சில சில அநுட்டானங்கள் தாமாகவே விலகிவிடும். பின்பு அவற்றை அவர்கள் அநுட்டிக்கவேண்டியதில்லை. ஆனால் உலகினர்க்காக அவற்றை உணர்த்த வேண்டிய ஒரு சந்தர்ப்பம் வருமாயின் தாமாகவே உணர்த்து வார்கள். இவர்களின் தன்மை போன்றவரே யோகசுவாமிகள். சுவாமிகள் சில சில சந்தர்ப்பங்களில் அநுட்டானங்களைக் கண்டிப்பாக அநுட்டித்து முண்டு. சில சில சந்தர்ப்பங்களில் முற்றுந்துறந்த முனிபுங்கவராக வாழ்ந்து காட்டியதும் உண்டு. சைவசமயமே சமயமென்பதும் அச்சமயம் மறுசமயங்களைத் தன்னுள் அடக்கிய ஒரு பூரண சமயமென்றும் அதனால் மறுசமயங்களை இழிவு படுத்துதலாகாதென்பதும் மறுசமயங்களிலேயும் சைவத்தின் தத்துவத்தைக் காணலாமென்றும், அதனால் சமயவாதம் வேண்டியதில்லை என்றும் எல்லாம் எப்போதோ முடிந்த முடிபென்றும் எல்லோருக்கும் நன்கு விளக்கியுள்ளார். இதனாலேயே பௌத்தர்கள், கிறிஸ்த்தவர்கள், மகமதியர்கள் முதலிய மறு சமயிகளும் யோக சுவாமி களைத் தமது குருவாகவும் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள், வாழுகிறார்கள், வாழ்வார்கள். அவர்களின் மனநலம் மன்னுயிர்க்கு ஆக்கம் அளிக்கிறது. யோகசுவாமிகளின் இனநலம் எல்லாப் புகழ்களையும் அவர்களுக்கு ஈகின்றது. இது ஒன்றே யோக சுவாமிகள் ஏற்றி வைத்த ஞானதீபத்தின் பேரொளி என்று துணிந்து கூறலாம். "யாதொருதெய்வங்கொண்டீர் அத்தெய்வமாகியாங்கே மாதொருபாகனார் தாம் வருவர்" என்ற சித்தாந்த உண்மையை உலகினர் அறியவைத்த சிவயோகர் எங்கள் சுவாமிகள்.

சைவசமயத்தில் குரு லிங்க சங்கம வழிபாடுகள் மிகமுக்கிய மானவை. சுவாமிகள் இவற்றை நன்கு வாழ்ந்து காட்டி விளக்கியுள்ள தோடு, எம்மனோருக்கு உறுதுணையாக நின்று, எம்மையும் அவ்வனு பவத்திற் செலுத்தியுள்ளார். குருவருளாலேயே ஞானம் கைகூடும் என்பதை அவரின் வாழ்க்கை நன்கு விளக்குகின்றது. அஞ்ஞானத்தை நீக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தந்து உபதேசஞ் செய்தவர் நல்லூர்ச்

செய்துள்ளார்கள் சுவாமிகள். அவருடைய இப்பணியால், அநேக வறிய பிள்ளைகள் கல்வியில் முன்னேற ஏது உண்டாகியுள்ளது. ஏன்? செல்வப் பிள்ளைகளுக்கும் நல்ல வாய்ப்பு உண்டுதானே! இனி, பல இடங்களில் பேணுதல் குறைந்திருந்த திருக்கோயில்களைப் புதுக்குவித்தும், மகாகும்பாபிஷேகம் செய்வித்தும், நித்திய நைமித்திக பூசைகள் முட்டின்றி நடைபெறுவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்வித்தும் வந்துள்ளார்கள் சுவாமிகள். சில இடங்களில் மடாலயங்களை அமைப்பித்துச் சைவ அநுட்டானங்கள் அங்குக் கிரமமாக நடைபெற ஒழுங்குகள் செய்வித் துள்ளார்கள்.

இவைகளாலும், இவைபோன்ற பிற செயற்கருஞ் செயல்களாலும் சுவாமிகள் சைவம் வளர்த்தார்கள். இவற்றுள் சிவதொண்டே மேலான தொண்டென்பதை எல்லோரும் உணரச் "சிவதொண்டன்" எனும் ஞானபானு இதழை ஆரம்பித்து வைத்தமை மிக மிகப் போற்றற் பாலதாகும். சைவர்களுக்குச் சைவ விஷயங்களை மாத்திரம் தாங்கி வரும் ஒரு பத்திரிகை இல்லாத குறையை, எங்கள் சுவாமிகள் பெரிதும் நீக்கியுள்ளார்கள். தாம் இருக்கும் வரைக்கும் சிவதொண்டனுக்குத் தாமும் விஷயதானஞ் செய்து ஏனைய கற்றுணர்ந்த மேலோரையும் விஷயதானஞ் செய்யத் தூண்டியுள்ளார்கள். இதனால் சிவத்தொண்டு என்றும் நின்று நிலவக்கூடிய ஒரு செயற்கரிய பெருஞ் செயலை எங்கள் சுவாமிகள் செய்து எங்களையுஞ் சிவத்தொண்டில் வழிநடத்தி வந்துள்ளார்கள். இவ்வரும்பெருஞ் செயலால், சிவதொண்டன் இன்று முற்றி மூதுணர்வூறி, கற்றுணர்ந்த மேலோர்கள் கரங்கூப்பி வணங்கவும். சிரந் தாழ்ந்து சிந்தனைத்தேன் பிலிற்றவுஞ் செய்த சுவாமிகளுக்கு, யாஞ்செய்யத்தக்க கைம்மாறொன்றுண்டோ? சைவம் வளர்த்த தவயோக சுவாமிகள் வாழ்க என்று வாயார வாழ்த்தி மனமாரப் போற்றுவோமாக.

சிவயோக சுவாமிகளுக்குத் திருமுறைகளில் அளவுகடந்த பற்றுண்டு. இப்பெருவிருப்பால் திருமுறைப் பாசுரங்களைப் பாடியும் பாடுவித்தும் வந்துள்ளார்கள். பொன்பெற்றுக் கொடுத்த வரலாற்றைப் பலரும் அறிவார்கள். "பொன்னும் மெய்ப்பொருளுந் தருவானைப் போகமுந்திருவும் புணர்ப்பானை"த் தம்மகத்தே தாங்கிய தவயோக சுவாமிகளின் திருமுறை வழிபாட்டைக் கண்டு தாமும் திருமுறைகளிற் பற்றுவைத்துப் பண்ணோடு பயின்றவர்களும் உண்டு. திருமுறைப் பாடல்களைப் பண்ணோடு பாடினால் அப்பண்ணிசை இறைவனோடு இசைவிக்கும். இசை இறைவனோடு இசைவிப்பதுவேயாதலால், பண்ணிசை இறைவனைச் சம்பந்தப்படுத்தும் ஒரு கருவியாகவே அமைகின்றது.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

திருவடி

– திருவள்ளுவரும் யோகர்சுவாமிகளும்

திருவள்ளுவர் திருக்குறளின் கடவுள் வாழ்த்து என்ற அதிகாரத்துள் இறைவன் திருவடிப் பெருமையைக் கூறுகிறார். கல்விக்குப்பயன் "வாலறிவன் நற்றாள்" தொழுத லென்றும், "மாணடி சேர்ந்தார் நிலமிசை நீடு வாழ்வார்" என்றும், திருவடி சேர்ந்தார்க்கு ஒரு காலத்திலும் இடும்பை இல்லை என்றும், திருவடி சேர்தலால் மாத்திரம் மனக்கவலை மாற்றலாகும் என்றும், திருவடிசேராவிடின்பொருள் இன்பங் களால் தாக்கப்படாதிருத்தல் முடியாது என்றும், திருவடியை வணங்காத தலையும், வாழ்த்தாத வாயும், திருவடியின் புகழைக்கேட்காத செவியும், அதன் அழகைக் காணாத கண்ணும், திருவடிக்குப் பணிசெய்யாத கையும் ஆன்மலாபத்தைத் தேட உதவிபுரிகின்றன வல்ல வாகலின் இவை பிரயோசனமற்றவையே என்றும், இறைவனடி சேர்ந்தவர் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர், மற்றையோர் பிறந்திறந் துழல்பவரே என்று கூறுகிறார்.

இப்படியாகப் பழைய காலத்துத் தமிழ் முனிவராகிய அவர் கூறிச் சென்றார். எச்சமயத்தவரும் தம் சமயக் கொள்கைகளைத் திருவள்ளுவர் திருக்குறளின்கண் சொன்னாரென்று சொல்லும் வண்ணம் உண்மைகளை எடுத்துரைத்தார். எனினும் இந்து சமயத்தவரே திருவடி வழிபாட்டைச் சிறப்பாய்க் கொள்வதற்கும், கோயில் வழிபாடாயமைத்தற்கும் தேவார திருவாசங்களும் திவ்விய பிரபந்தங்களும் துணைபுரிகின்றன. சமய சாஸ்திரங்களும் திருவடியின் பொருளை விளக்கி உதவுகின்றன. திருவடி வழிபாடு சிவலிங்க வழிபாடுபோல் அமைந்திருக்கிறது. யோகசுவாமிகள் திருவடிவழிபாடு எங்களிடம் வளரும் படிக்குப் பலவழிகளால் அருள் புரிந்தார்கள். எனினும் "சாதிசமயமில்லாதான் எங்கள் குருநாதன்" என்பது சுவாமிகளின் திருவாக்கு. "உலகமுவக்க....." எனத் தொடங்கும் பெரும் உபதேசத்துள் "ஒன்றேதெய்வம், ஒன்றேயுலகம் .... சாதி சமயம் யாவும் உனக்கில்லை" என்று கூறுகிறார்கள். இப்படிச் சர்வசமயசமரசம் சுவாமிகளது திருவாக்குகட்குள் அமைகின்றது. இனி ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாக்கும் வாழ்வே உண்மையான சமய வாழ்வெனச் சுவாமிகள் திருவள்ளுவர் வழிநின்று கூறுகிறார்கள்.
முறை நடத்திவந்த திருவடி பூசைத்தினத்தன்று சுவாமிகளின் திருவடிக் கலப்பு ஆயது என்றும் சிவதொண்டனின் வைகாசி இதழில் கூறுவதை அவதானித்தோம். "தில்லைமூதூராடிய திருவடி பல்லுயிரெல்லாம் பயின்றனனாகி" என்றும் திருவாசகம் நடராசப் பெருமானுடைய திருவடி எல்லா உயிர்களிலும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிற தென்றுகூறுகிறது.

கயிலையில் விளங்குவதாகிய திருவடியே எங்களொவ்வருவருடைய சித்தத்திலும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறதென நற்சிந்தனை தருகிறது.

"சேண் பொலியும் திருவடியே
சித்தத்தி லெப்போது முண்டு
வீண்காலம் போக்காதே – சின்னத்தங்கம்
வேண்டிப் பணிந்திடுவாய்."

ஆன்மலாபம் திருவடிபணிதலால் ஆகுமென்றும், அப்பயன் சீவன் முத்தராத லென்றும் இரு நற்சிந்தனைகள் தருகின்றன.

"ஆதார ஆதேயமான அப்பொருளின்
பாதார விந்தம் பணிதல்பயனே"

"அந்திசந்தியும் ஆசான் திருவடி
சிந்தை செய்பவர் சீவன்முத்தரே"

திருவடிக் கலப்பின் மூன்று மாசங்களின் முன், சுவாமிகளிடம் கண்ட சிலவற்றை இங்கே கூறுவாம். சைவ சமயிகளது சிவவழிபாட்டிற்கு மிகச் சிறந்த திருநாளாகிய மார்கழித் திருவாதிரையன்று இருமுறை ஒரு தேவாரத்தைச் சுவாமிகள் படித்தார்கள் அது மிகச்சிறந்த தேவாரம். நடராசப்பெருமான் திருவடியைப் பூசித்தலால் யாம் பாவம் நீங்கப் பெறுவோம் என்று எமக்குக் கருணைகூர்ந்து திரு ஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடித்தந்த தேவாரம் அது. அந்தத்தேவாரத்தை ஓதிச் சுவாமி கள் உய்திவழி காட்டினர். வேதாகம வழிவந்த சைவவழிபாட்டை மிகவும் பிரதி பலிப்பதாகிய மேன்மை மிக்க அந்தத் தேவாரம்:-

---

"கந்நாங்கெரி யோம்பிக் கலியைவா ராமே
"ஒழுக்க முயிரினு மோம்பப் படுமென
வழுத்திய பெரியவன் மறைமொழி தன்னை
அழுத்த அழுத்த ஆனந்த ஈஸ்வரன்
வழுத்தொணா மலரடி வழுத்திவாழ் [illegible]"

எனவரும் நற்சிந்தனையுள் "ஒழுக்க முயரினுமோம்பப்படும்" என்ற வேத வாக்கைத் திருவள்ளுவர் எடுத்துக் கூறினாரென்றும்; இந்த உண்மை மனதில் பதிந்து உயிரில் ஊறி வாழ்க்கையில் பரிணமிக்கும் போது "பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறுடன்" ஒன்றி நடராசப்பெருமான் திருவடியை வழுத்தாமல் வழுத்துவதாகின்ற தென்றுங் காண்கிறோம்.

இந்த நற்சிந்தனை திருவடி வணக்கத்தில் இருபெரு முனிவர்கட்கும் உள்ளக் கருத்தொற்றுமை இருப்பதைக் காட்டுகின்றது. பின்வரும் உள்ளம் உருகித் தருவாயருள் என்று வேண்டுகின்ற நற்சிந்தனையிலும் சுவாமிகள் காட்டும் இப்படியான உள்ளக்கருத்தைக் காண்கிறோம்.

"ஈவது கடைபிடித் தென்று மொழுகவும்
நோவது பேசாது நோன்பைப் பிடிக்கவும்
சாவது வந்தாலும் உண்மையிற் றழைக்கவும்
தேவர் தொழு மிலங்கைத் திருநகரானே"

திருக்குறள் சகல சமயத்துக்கும் உடன்பாடாயமைந்திருக்கிறது. நற்சிந்தனை "சகலசமயத்துக்கும் சம்மதங் கொடுப்போம்" என்கிறது. திருவடி வழிபாடும் எச்சமயத்தவரும் கைக்கொள்வதற்கு ஏற்றதே. சுவாமி கள் பல வருடங்களாகப் பயிற்சி வந்த திருவடி வழிபாடு திருவடியைப் பூக்களால் அலங்கரித்து அர்ச்சித்துக் கற்பூர தீப ஆராதனையுடன் சைவசமய வழிபாட்டுமுறையில் செய்யப்பெறுவது சிவநெறியினர்க்குக் கிடைத்த பெரும்பாக்கியமாகும்.

"யானெனதற்ற இடமேதிருவடி" என்றார் குமரகுருபர சுவாமிகள் என்றும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ஞானாசிரியரின் ஆஞ்ஞை வழிநின்று திருவடி வழிபாடு ஆற்றினாரென்றும் சிவதொண்டன் சென்ற வைகாசி மாச இதழில் கூறுவதை அவதானித்தோம். "எல்லாம் சிவன் செயல்" "அவனன்றி ஓர் அணுவுமசையாது" சாட்சியாயிருந்து பொருந்திய வண்ணம் வாழ்வதே எம் கடன் என்ற அறிவைப்பெறுதலே திருவடித் தியானத்தின் பயன் எனக் காண்கிறோம் திருவடித் தியானம் சிவதொண்ட ராய் எம்மை வாழச்செய்யும். மேலும் பல்லாண்டுகளாக ஆண்டுக்கொரு

செற்றார்வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பல மேய
முற்றாவெண் டிங்கள் முதல்வன் பாதமே
பற்றாநின் றாரைப் பற்றா பாவமே"

இதில் கற்றாங் கெரியோம்பி யென்பதால் ஓமாக்கினி வழிபாடு சிறப்புற்றுத் தோன்றுகிறது. கற்பூரதீப ஆராதனை வழிபாட்டில் யாம் இதைக் கைக்கொள்கின்றோம். முதல்வன் பாதமே என்பதால் திருவடி வழிபாடாகின்றது. திருவடி வணக்கத்தால் பாவம் நீங்கப் பெற்றுச் சீவன் முத்தராதற்குப் பக்குவராவோம் என்பதைத் தருகின்றது இத்தேவாரம்.

சிறந்த இத்தேவாரத்தைச் சுவாமிகள் அன்று அதிகாலையில் எழுந்தவுடன் படித்தார்கள். முகம் கழுவி விபூதிதரித்தார்கள். கற்பூர தீப ஆராதனை சுவாமிமுன் காட்டப்பட்டது. அப்போதும் இந்தத் தேவாரத்தை அட்சர சுத்தியுடன் உச்சத் தொனியிற் பாடினார்கள். சுவாமிகளுடைய சந்நிதானம் சிவலோகமாகவேயிருந்தது.

மலர் கொண்டு அலங்கரித்தும் கற்பூரதீபங் காட்டியும் திருவடி வழிபாடு காலையும் மாலையும் ஆதல் பல வருடங்களாகக் கொழும்புத் துறை ஆச்சிரமத்திலும் யாழ்ப்பாணச் சிவதொண்டன் நிலையத்திலும் சுவாமிகளின் அனுக்கிரகத்தால் அமைந்து விட்டது. இப்போது செங்கலடிச் சிவதொண்டன் நிலையத்தும் அவ்வண்ணமே நடைபெறுகின்றது. சிவ தொண்டன் நிலையங்களில் நடக்கும் மாசயாகங்களுக்குத் தூர இடங்களி லிருந்தும் அநேகர் வந்து இந்த வழிபாட்டைப் பயின்று செல்கின்றனர். இந்த மாச யாகங்களில் பிரதானமாயுள்ளது தியானத் தமர்ந்து தியானத்தைப் பழகுதலாகும்.

மாசயாகங்களிலே சிவதொண்டன் நிலையத்திலுள்ள புராண மண்டபத்தில் திருமுறைகளை ஓதுதலும் நற்சிந்தனைகளை ஓதுதலும் சிறந்த அம்சமாயமைந்திருக்கிறது. ஓதப்பெறுவனவற்றைச் சிரத்தையுடன் கேட்டுச் சிந்திப்பவர்கட்கு மனம் ஒருமுகப்பட்டுத் தியானத்துக்குத் தகுந்த பக்குவத்தைப் பெறுகின்றது. இந்தமனத்தின் இடத்து மற்றைய நேரங்களில் பல முகப்பட்ட எண்ணங்கள் அலை அலையாய்ச் சதா எழுந்துகொண்டே யிருக்கும். இப்படித் திருமுறைகளாலும் நற்சிந்தனைகளாலும் ஒருமுகப் படுத்தப்பட்ட மனத்துடன் தியான மண்டபத்தையடைந்து திருவடியைப் புறவழிபாடாய்க் கும்பிட்டு தியானத்திலமர்வோர்க்குப் படிப்படியாய்த் தியானம் சித்தித்து வருகிறது. இது குருபரன் கிருபையாலாகிறது.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"நல்லூரான் திருவடியை
நான் நினைத்த மாத்திரத்தில்
எல்லாம் மறப்பேனடி - கிளியே
இரவுபகல் காணேனடி.
- யோகர் சுவாமிகள்"

பொல்லாங்கு தீர்க்கும் திருப்பாட்டு

சுவாமி இத்திருப்பாட்டைத் தமது அன்பர்களில் ஒருவரான இராமலிங்கம் அவர்களது இல்லத்தில் வைத்துப் பாடினார். இராமலிங்கம் என்பவர் கொழும்புத்துறை விதானையார் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் உடன்பிறந்தார். பிள்ளைப் பிராயந்தொட்டே சுவாமியிடம் அன்பு பூண்டொழுகியவர். அவரைப் போன்றே அவரது பிள்ளைகளும் சுவாமியிடத்துப் பெரும் பக்தி கொண்டவர்கள். அவரது 'குரு வாசம்' எனும் திருநாமம் சூட்டப்பட்ட திருநெல்வேலி இல்லத் துக்குச் சுவாமி இடையிடையே எழுந்தருள்வார். அவ்வாறு எழுந்தருளிய ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இப்பாடலை அருளினார். இராமலிங்கம் மகளிர் சுவாமி பாடப் பாடப் பக்குவமாக எழுதி வைத்தனர். அவர்கள் தமக்கு வாய்த்த அருட்பிரசாதமாக இத்திருப் பாட்டைப் பேணி வந்தனர். இராமலிங்கம் மகளிரைச் சாட்டாகக் கொண்டு சுரந்த இவ்வருள்பாட்டு மன்பதை அனைத்திற் கும் பொதுவானதேயாகும்.

இத்திருப்பாட்டு பொல்லாங்கு தீர்க்கும் கவச மந்திரமாகும். இக்கவச மந்திரத்தின் முதற் செய்யுள் நல்லூரான் திருவடித்தியானம். இறுதிச் செய்யுள் யோகநாதன் ஆணைமொழி, இரண்டாவது செய்யுளும், ஈற்றயற் செய்யுளும் அபயமொழிகள், நடுநாயகமாக நின்ற இரு செய்யுள்களும் காவலுரைக்கும் கவசமொழிகளாகும்.

நல்லூரான் திருவடித்தியானம்

பெரியோர்கள் தம்மை நம்பின பேருக்கு வாழ்வளிக்க நாடும் போது திருவருளை முன்னிட்டுக் காரியப்படுவதே இயல்பாகும். சுவாமிகள் 'யோகநாதன்குடி' க்கு அருள் பாலிக்கத் திருவுளம் பற்றிய போது முதலில் நல்லூரான் திருவடியைத் தியானிக்கின்றனர்.

"நல்லூரான் திருவடியை
நான் நினைத்த மாத்திரத்தில்

திசையும் எதிர் தோன்றும் என்பது உறுதியேயாகும். "பரப்பற்றார்க்கு உரியோனே" என்பது அருணகிரி வாக்கன்றோ "உன்னை முழுதும் ஒப்புக் கொடுத்தால் அன்னையைப் போல ஆதரிப்பாரே" என்பது சுவாமி வாக்கன்றோ.

காவல் மொழி

திருவடிமறவாச் சீருடையாளரான சுவாமி தம்மைத் திருவடியிடத்துக் கையடையாக ஈந்து கிடக்கும் இயல்பு நிலையினின்றும் காவல் மொழி உரைக்கின்றனர். அக்காவல் மொழி கந்தபுராண உண்மையை உள்ளீடாகக் கொண்ட மறைமொழியாகும்.

"தேவர் சிறை மீட்ட
செல்வன் திரு வடிகள்
காவல் எனக் காமெடி - கிளியே
கவலையெல்லாம் போகுமெடி."

"எத்தொழிலைச் செய்தாலென்
ஏதவத்தைப் பட்டாலென்
கர்த்தன் திருவடிகள் - கிளியே
காவல் அறிந்திடடி."

கந்தபுராணக் கலாச்சாரத்தில் ஊறிய நம்மவரின் உயிரோசை இதுவே. "தேவர் துயர்தீர்க்க வேலெடுத்து விளையாடிய செல்வன் இன்று வடிவேற் பெருமானாக நல்லூர்த் திருப்பதியில் வீற்றிருக் கின்றார். அவர் எமது வினைப்பகையை நீக்க விருது கட்டி நிற்கிறார்". இதுவே வாழையடி வாழையாக நம்மவரின் இரத்தத்தில் கலந்தோடும் உணர்வு. இதுவே நம்மனோரின் தசையில் செறிந்த அறிவு.

எல்லாம் மறப்பேனடி - கிளியே
இரவுபகல் காணேனடி."

இத்தியானம் தியானமுயற்சி எதுவும் வேண்டியிராத தியானமாகும். தியானிக்க நினைத்த அக்கணத்திலேயே தியானானுபூதியிற் பொருந்தும் கைவல்லிய தியானமே இது. இத்தியானானுபூதியில் நல்லூரான் திருவடி நினைவொன்றைத் தவிர மற்றைய நினைவெல்லாவற்றையும் மறந் திருக்கும் ஏகாந்தமோனம் அமைகிறது. இரவு பகல் என்னும் சொற்களை ஞானியர் இன்பம், துன்பம் என்னும் பொருள்களில் வழங்குவர். ஆகவே இன்பதுன்பம் எனும் மாயையினின்றும் நீங்கி, திருவடி ஞானத்தில் நிலைப் பதை 'இரவுபகல் காணேனெடி' எனும் வாசகம் உணர்த்துகிறது. எனவே திருவடிஞானத்திற் பொருந்தும் ஏகாந்த மோனத்திலிருந்து இத்திருமந்திரம் எழுகின்றது.

அபயமொழி

இத்திருப்பாட்டின் முதலிலுள்ள அபயமொழி "ஆன்மா அழியாது" என்ற ஞானமொழியைப் பற்றி நிற்பது. அந்த ஞானமொழி மூலத் தானத்தில் ஞானவேலாயும், தேர்முட்டிப் படியிலே ஞானதேசிகனாயும் எழுந்தருளியுள்ள நல்லூரானின் திருவாய் மொழியாகும்.

"ஆன்மா அழியாதென
அன்றெனக்குச் சொன்னமொழி
நான்மறந்து போவேனோடி - கிளியே
நல்லூரான் தஞ்சமெடி."

இத்தஞ்சம் ஆவது அழிவதில்லா ஆன்மாவே நாம் என்ற ஞானத் தெளிவில் விளையாடுவதாகும். இது துன்பத்திற்கு அஞ்சிப் புகலிடம் தேடும் தஞ்சமன்று. எதனையும் நச்சிப் புகும் தஞ்சமுமன்று. இது தேவர்களின் தஞ்சத்தினும் மேம்பட்டது. தேவர்கள் தமக்கேற்பட்ட இன்னலின்று தப்புதற்கும், தம் போகத்தைக் காத்துக் கொள்ளவும் தஞ்சம் புகுந்தனர். அறுமுகச் சிவம் வெளிப்பட்டு அசுரருக்கெதிராய்ப் போர்புரியும் பொழுதிலும் அவர்கள் மனது ஒருமையடையவில்லை. சூரபன்மன் அவர் களையெல்லாம் விழுங்குதற் கெண்ணிப் பாய்ந்த போது அஞ்சிக் குலைந்து ஓலமிட்டு அரற்றுகின்றனர். இத்தகைய சஞ்சலம் மிக்க தஞ்சமன்று இத்திருமந்திரத்திலுள்ள தஞ்சம். ஞானத் தெளிவிலமைந்த இத்தஞ்சம் பரபரப்பேதுமில்லாதது. கைக்குழந்தை தாயின் அரவணைப்பை நம்பியிருப்பது போன்ற இயல்பான ஒப்படை இது. இத்தகைய பரபரப்பில் லாத முழுமையான ஒப்படையின்போது ஈராறு அருள் விழியும், மாமுகங் களாறும் விரிகிரணம் சிந்தப்புனைந்த திருமுடிகளோராறும் எந்தத்

நல்லூரான் காப்பு என்பதே நம்மனோரின் மூக்கு முரல்வதுமாகும். இதனை உறுதி மொழியாகக் கொள்பவர் நரகத்தில் கிடந்தாற்றான் என்ன? அங்கும் நல்லூரான் காப்புத் துணை நிற்கும்.

அபயமொழி

காவல்மொழிக்கு முன்னர் ஓர் அபயமொழி உள்ளது போல் பின்னரும் ஓர் அபயமொழி இடம் பெற்றுள்ளது.

"பஞ்சம் படை வந்தாலும்
பாசிரெல்லாம் வெந்தாலும்
அஞ்சுவமோ நாங்களெடி - கிளியே
ஆறுமுகன் தஞ்சமெடி"

திருவடியைத் தெண்டனிட்டுக் காப்பு வேண்டியது போன்று காப்பு வேண்டிய பின்னரும் திருவடியையே தெண்டனிட்டுக் கிடக்கும் பான்மையை இது உணர்த்துகிறது. முதலில் உரைத்த அபயமொழிக்கும் முடிவிலுரைத்த அபயமொழிக்கும் ஓர் வேறுபாடிருப்பதும் உற்று நோக்கத்தக்கது. முதலிலுள்ள அபயமொழி நான் மறந்து போவேனோடி நல்லூரான் தஞ்சமெடி என ஒருமையிற் கூறும் தஞ்சமாகும். முடிவிலுள்ள அபயமொழி அஞ்சுவமோ நாங்களெடி ஆறுமுகன் தஞ்சமெடி எனப் பன்மையிற் கூறும் தஞ்சமாகும். முதலிற் கூறும் தஞ்சம் ஞானியின் தஞ்சம். அஃது இன்ப துன்பங்களைக் கண்ணாற் காணுதலுமில்லாத நிலையினின்றும் விளைந்த தஞ்சமாகும். பின்னர்க் கூறும் தஞ்சம் ஞானியொருவர் தாம் வாழ்விக்க நாடும் அன்பரையும் சேர்த்துப்புகும் தஞ்சம். அத்தஞ்சத்தின் போது அடியரை வலிந்து தாக்கும் பஞ்சம், படை போன்ற பகைகள் உள்ளன. ஆனால் நல்லூரான் திருவடியைக் கவசமாகக் கொண்ட அடியரை அவை யாது செய்யும்? பருந்து மேலே வட்டமிடுகிறது. ஆயின் அன்னப்பறவையின் இறக்கைகளுள் கிடக்கும் போது அஞ்சுவானேன்?

ஆணைமொழி

திருவடி ஞானத்திற் பொருந்திய ஏகாந்த மோனத்தினின்றும் எழுந்ததே இக்கவசமந்திரம் என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. குறைவிலா நிறைவான மெய்ப்பொருட் சம்பந்தத்தினின்றும் தோன்றிய இத்திருமந்திரம் நிறைமொழியேயாம். இந்நிறைமொழியை மொழிந்த சுவாமி நிறைமொழி மாந்தராவார். நிறைமொழி மாந்தரான சுவாமி தாம் சொன்ன திருப் பாட்டைத்தும் சொன்னால் பொல்லாங்கு தீரும் என ஆணையிட்டு உரைத்திருக்கின்றார்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

உ

இந்துக் குரல்

HINDU VOICE

பங்குனி - சித்திரை 1999

நமக்கு இவரே சூரியன்

இருள் படர்ந்த வேளையிலே சிறு கீற்றளவு ஒளியாவது நமக்கு வேண்டப்படுகிறது. எமது இருள் சூழ்ந்த வேளையில் எமக்கு எழு ஞாயிறாகத் தோன்றிய மகா ஞானி யோகசுவாமிகள். அந்த எழுஞா யிறு இன்றும், இனியும் நமக்கு ஒளிதந்து உயிரூட்டும் ஆற்றல் கொண்டது.

யோகசுவாமிகளின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஞானமும் தீர்க்க தரிசனமும் நிறையப்பெற்ற அமுதமொழிகள்.

இவை நமக்கு அருள் பாலிக்கின்றன. பொருள் நிறைந்த வாழ் வைத் தருகின்றன.

சிவபுராணத்தை தினந்தோறும் முழுமையாகப் படித்தும் ஒவ் வொரு நாளும் எங்கள் வேலைகளுக்குள்ளும் இடையிடையே, சில சவபுராண அடிகளையோ அல்லது சில சிவபுராண அடிகள் தரும் கருத்துக்களையோ நினைந்தும் வருவதால் எங்கள் மனம், வேறு எண்ணங்கள் எங்களைப்புறத்தே இழுத்துச் செல்லாத வண்ணம் காப்பாற்றப்படும். இவ்வகையால் எங்கள் மனம் பெலப்பட்டு உறுதி பெறுகிறது. உறுதிப்பட்டெ மனம் ஓயவேண்டும். ஓய்ந்து எய்துவது மகிழ்ச்சி.

''சிந்தை மகிழ சிவபுறாணந்தன்னை

முந்தை வினை முழுது மோய வுதரப்பவ்யான்.''

நாம் சிவபுராணத்தை ஓதுவதால் எங்களிடத்தில் எண்ணங்கள் ஓய்ந்து, பெரின்பமாம் சுபநிலையை நாம் அடைவோம். முந்தை வினையே கன்மங்கள். இவைகள் எண்ணங்களாகின்றன. சொற் கள் எண்ணங்களிலிருந்து பிறக்கின்றன. எண்ணங்களே புத்தியா கிச் செயலை செய்விக்கின்றன. சொல், செயல்களின் விளைவாகப் புத்தியில் இன்பதுன்பங்களுண்டாகின்றன. இவைகளும் எண் ணங்களே. எண்ணங்கள் ஓய்வதால் அடையப்படும் சுபநிலை பேரின்பமாகும்.

எண்ணங்கள் ஓயாது எழுவதால் நாம் எம்மை அறிய முடியாதி ருக்கிறது. கடவுளை வணங்கமுடியாதிருக்கிறது. எம்மை அறிவதை யும் கடவுளை வணங்குவதையும் தரும் தவம் சிவபுராணத்தைப் படிப்பதாலும் தியானிப்பதாலும் வருகிறது. அப்போது எங்கள் மனம் எமக்கு உறவாகிறது.

சிவபுராணத்தால் நன்மை அடைவதற்கு ஒருவர் கற்றவல்லவ ராயிருக்க வேண்டியதில்லை. அவர் சிந்தித்துத் தியானத்தில் பழகி வருவது தான் வேண்டியது.

பல்லாயிரம் அடியார்கள் சிவபுராணத்தைப் பக்தி சிரத்தையு டன்தியானிப்பதற்குச்சுவாமிகளிடம் பழகிவந்தார்கள். சிவபுராணத் தைத் தினமும் படித்து வருதலும் சிவபுராணந் தரும் சிவத்தியான முமே ஒருவற்கு மிகச்சிறந்த சமய சாதனையாயமையும். இது, இடை யறாச் சிவதியானம் கைகூடுவதற்கு நல்ல ஓர் வழியாய் அமையும். சுவாமிகள், தன்னை நாடிய அடியார் எல்லாம் சிவபுராணத்தை ஓதிவ ரச் செய்வதில் செலுத்திய கவனமோ மிகப் பெரியது. இலங்கையில் இவ்வகையால் சிவபுராணப் படிப்பு சிறந்த சமயசாதனையாய் விளங் குகின்றது. சைவ சமயம் மாய்ந்து போகாது சிவபுராணமே உயிருடன் விழங்கச் செய்கிற தென்றால் அது மிகையாகாது. ஒருவர் சொல்லப் பலர் திருப்பிச் சொல்லும் கூட்டுப்பிரார்த்தனைக்கு மிக உகந்ததாய் இருப்பதாலுள் சமயப் பொருள் இலகுவில் விளங்கும் சொற்றொடர் களைச் சிறு பிள்ளைகளும் மனத்திற் பதிப்பராகையாலும் சிவபுரா ணப்படிப்பு வைபவங்களில் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றே.

''சிவபுராணம் பாடி ப்க்தி பெற முயற்சிக்க வேண்டும்,'' என் பதை சிவஞான்யாகிய யோகர்சுவாமிகளின் பூசை ஆராதனைகளில் எமது தீர்மானமாக எடுத்துக்கொள்வோம். இந்த வழியே நம்மை உய் வித்து மேன்மைபடுத்தவல்லது.

யோகசுவாமிகளை வணங்கி அவர் வழியில் வாழ்வோமாக!

சிவயோக சுவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியம் கட்டிட நிதி

"சிவயோகசுவாமிகள் அடியார்களுக்கு ஒரு பணிவன்பான வேண்டுகோள் - சிவயோகசுவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியம் கொழும்பில் நிர்மாணிக்கவிருக்கும் நிரந்தர நினைவாலயத் திற்கு தாராளமாக நன்கொடை தந்துதவுங்கள்."

அன்பான அடியார்களே!

சிவபூமி என்று திருமூலரால் சிறப்பிக்கப்பட்ட எங்கள் நாட்டில் அவத ரித்த புகழ் பூத்த தவஞானி யாழ்ப்பாணம் கொழும்புத்துறை சிவயோக சுவாமிகள். அவர் ஞானத்தின் திருவுருவமாக, நடமாடும் தெய்வமாக விளங்கி, தன்னைச் சரண் அடைந்தோர்களை எல்லாம் தன் உபதேசங்களால் நன்னெறி காட்டியவர். அன்னாரின் நல் உபதேசங்களும் வழிகாட்டலும் முழு மனித சமுதாயத்திற்கும் சென்றடைய வேண்டுமென்ற பெருநோக்கி னால் குருபரனின் நேர்வழிச் சீடர்கள் கொழும்பில், இலங்கை மத்திய வங்கி யின் சிரேஷ்ட பிரதி ஆளுநர் திரு ச. ஈஸ்பரதாசன் அவர்களின் தலைமையில், சிவயோக சுவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியம் ஒன்றினை 1993 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் நாலாம் திகதி ஆரம்பித்தனர்.

இந்நிதியம் ஆரம்பத்தில் வெள்ளவத்தை சைவ மங்கையர் கழக சிவா னந்த நிலையத்திலும் இப்பொழுது பம்பலபிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்திலும் மாதந்தோறும் ஆயிலிய நட்சத்திரத்தில் சுவாமியின் திருவடி வழிபாடு, மகே சுர பூசை என்பவற்றை ஒழுங்காக நடாத்தி வருவதோடு அவ்வப்பொழுது குருபரனின் போதனைகள் அடங்கிய சிறு நூல்களையும் துண்டுப் பிரசுரங்க ளையும் வெளியிட்டு வருகின்றது. அத்துடன் பாடசாலை மாணவர்களி டையே சுவாமியின் நற்சிந்தனை பாடல் மனனப் போட்டியினை நடாத்திப் பரிசில்களும் வழங்கியுள்ளது. இப்பணிகளையும் புராண படனம் 'திரு முறை முற்றோதல்,' சிவதியானம் போன்ற இன்னோரன்ன சிவபணிகளைத் திறம்படச் செய்வதற்கு நிரந்தர நிலையம் ஒன்று இன்றியமையாதது.

இதை உணர்ந்து இந்நிலையம் அமைப்பதற்கு நிதி திரட்டும் நோக்கு டன் **சிவயோக சுவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியக் கட்டிட நிதி** ஒன்றினை ஆரம்பித் துள்ளது. இந்நிதி இறைவரித் திணைக்களத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள தால், இந்நிதிக்குத் தந்துதவும் நன்கொடைக்கு வருமானவரி நிவாரணம் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இன்றுவரை ஏறக்குறைய பத்து இலட்சம் ரூபா இக் கட்டிட நிதிக்கு நன்கொடையாகப் பெறப்பட்டுள்ளது. இப்பணத்தைக் கொண்டு கொழும்பில் ஒரு கட்டிடத்தைக் கட்டவோ அல்லது ஒரு சிறு கட்டிடத்தை வாங்கவோ இயலாதென்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். இத்திருப்ப ணியினை நிறைவேற்றுவதற்கு ரூபா எழுபத்தைந்து இலட்சம் வேண்டு மென மதிப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுக ளிலும் வாழ்கின்ற குருபரனின் அன்பர்கள், அடியார்கள், அபிமானிகள் ஒவ்வொருவரும் மனமுவந்து, இன்னும் காலம் தாழ்த்தாது பொருள் உதவி செய்து கூடியவிரைவில் நினைவாலய நிர்மாணத்தை நனவாக்கும்படி நிதி யம் உங்களைக் கேட்கின்றது. 'மனமுண்டானால் இடமுண்டு,' என்ற பொன் மொழியை மனத்திலிருத்தி நாம் செயற்படுவோமானால் மிக விரை வில் நிரந்தர நிலையத்தை அமைக்க முடியுமென்பது நிதியத்தின் முழு நம் பிக்கை. சிறுதுளி பெருவெள்ளம். அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து செயற்படு வோம் வாருங்கள்.

நன்கொடையை காசோலையாகத் தரவிரும்பும் அடியார்கள் குறுக்குக் கோடிட்ட காசோலையாக **'சிவயோக சுவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியக் கட்டிட நிதி, இலங்கை வங்கி பம்பலப்பிட்டிக்கிளை சேமிப்புக் கணக்கு இலக்கம் 100 370 194666,' எனக் குறிப்பிட்டு தலைவர் சிவயோக சுவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியம் 84/6 லொறிஸ் றோட், கொழும்பு 4 என்ற முகவரிக்கு அனுப்பவும். Remittance to be made favouring Sivayoga Swami Trust Building Fund, Bank of Ceylon, Bambalapitiya. Saving A/CNo. 100 370 194666 and to be sent to Mr. S. Easparathasan, Chairman, Sivayoga Swami Trust of Sri Lanka, 84/6, Lauries Road, Colombo 04.** பணமாகத் தரவிரும்பும் அடியவர் கள் தலைவர் திரு ச. ஈஸ்பரதாசனிடம் அல்லது டாக்டர் சோ. சண்முகசுந்த ரன் என்பவரிடம் இல. 5 மூர் வீதி கொழும்பு 06. **(Dr S. Sanmugasundaran, No, 5. Moor Road, Colombo 06)** அல்லது செயலாளர் திரு க.இ.ஆறுமுகத்தி டம் பணத்தைக் கொடுத்துப் பற்றுச் சீட்டை உடன் பெற்றுக் கொள்ளவும்.

மேலும் கட்டிட நிர்மாணப் பணியினை நிறைவேற்றுதற் பொருட்டு சுவாமிகளின் அடியவர் எவராயினும் முன் வந்து இப்பணிக்குப் பொருத்த மான கட்டிடத்தையோ அல்லது இப்பணிக்குப் பொருத்தமான கட்டிடம் அமைக்கக் கூடிய நிலத்தையோ மனமுவந்து அன்பளிப்புச் செய்தால் இந்நிதி யம் அதனைப் பெரும் பேறாகக் கொள்ளும். சிவயோக சுவாமிகள் நம் பிக்கை நிதியம் மேற்கொண்டுள்ள இத்தூய பணிக்குத் தாங்கள் அளிக்கவிருக் கும் தாராள நன்கொடைக்காக நிதியம் தங்களுக்கு பெரிதும் கடமைப்பட் டுள்ளதாயும் மிக்க நன்றியுடையதாயுமிருக்கும்.

''கொடுத்தார்க்கு முண்டோ குரைதான வரை
யடுத்தார்க்கு முண்டோ வடுக்கல் - எடுத்தான்
தலைபத்துந் தத்தளிக்கச் செய்த சிவனைத்
தலையால் வணங்குந் தமர்க்கு'' - நற்சிந்தனை

ச. ஈஸ்பரதாஸன்
தலைவர்
tel-586643

க.இ. ஆறுமுகம்
செயலாளர்
tel-575562

கு. மகாலிங்கம்
பொருளாளர்
tel-588067

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

அனைத்துஞ் சிவன்செயல்

"என்னையெனக் கென்னாலே
அறிவித்த எம்பெருமான்
அன்னையினும் மிக இனியன்
ஆருயிர்க்கு உறுதுணைவன்
பொன்னை நிகர் மேனியான்
பூ ங்கமலத் திரித்தாளான்
தென்னை பனை சேர் இலங்கை
மாநகரிற் கண்டேனே"

- நற்சிந்தனை -

"அனைத்துஞ் சிவன்செயல்
என்னநாம் எண்ணுவோம்
ஆன்மாக்க ளிடத்தில்
அன்புநாம் பண்ணுவோம்"

என்பது நற்சிந்தனை. தேவாரம் பாடிய பெரியோர்க்ளும் ஏனைய திருமுறைகளைப் பாடிய பெரியோர்களும் சித்தாந்த சாத்திரங்களைத் தந்த பெரியோர்களும் ஏனைய பெரியோர்களும் இறைவனருட் செயலா லேயே யாவும் நடைபெறுகின்றன என்பதை நமக்கு நன்றாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்கள். மூவராயும் மற்றைத் தேவராயும் யாவராயும் யாவுமாயும் நிற்பவர் சிவபெருமான் ஒருவரேயாவர்.

"தேவராயும் அசுரராயும் சித்தர்செழு மறைசேர்
நாவராயும் நண்ணுபாரும் விண்ணெரிகால் நீரும்
மேவராய விரைமலரோன் செங்கண்மால் ஈசனென்னும்
மூவராய முதலொருவன்மேயது முதுகுன்றே"

என்று இறைவன் எல்லாமாய் நிற்குந் தன்மையைச் சுருக்கமாகப் பாடுகின்றார் திரு ஞானசம்பந்த சுவாமிகள். இவ்விறைவன் அருளாலேயே உலகம் இயங்குகின்றது. அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது, புவன போகங்கள் யாவும் இறைவனருட் செயலாலேயே எமக்குக் கிடைக்கின்றன அவன்றன் ஆரருளே உலகிலுள்ள அனைத்துக்கும் அனைவர்க்கும் ஆதாரமாம். இதனை உணராமல் மக்களாகிய யாம் எமது வல்லமை யினாலேயே வாழ்கின்றோம் என எண்ணுகின்றோம். இவ்வறிவீனத்தைப் பார்த்து, திருவருளே நமக்கு ஆதாரம் என்று உணராமல் நாமே நமக்கு ஆதாரம் என்று கருதுதல் பூமியை நமக்கு ஆதாரமென்று நினையாமல். இருள் நீங்கி விடிந்த பின்பும் கண்ணைப் பயன்படுத்தாமல் தடுமாறி நிற்பதையும் அல்லவோ அ.்.து ஒக்கும் அன்றியும் அவ்வாறு நிற்போரைப் போலக் கள்ளத்தில் அதிகரித்தோர் பிறரும் உளரோ? என்பது அக்குறளின் திரண்ட பொருளாகும்.

அவன்றன் அருட் செயல்களைப் புராணங்கள் கதைகள் வாயிலாக எமக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றன. அக்கதைகள் வாயிலாக, அருளின்திறம் படிப்போர் உள்ளத்திற் பதிக்கப்படுகின்றது. அச்செயல்கள் ஒன்றிரண்டல்ல, எத்தனையோ பல. "ஆட்பாலவர்க் கருளும் வண்ணமும் ஆதி மாண்பும் கேட்பான் புகில் அளப்பில்" என்றார் திருஞானசம்பந்தர். கற்பக நாடாளும் இந்திரன் விருத்திராசுரனைக் கொன்றான். அவ்வாறு கொன்றபழி தீர்வதற்காகப் பூசித்தபோது. அவனுக்கு இறைவன் அருள் புரிந்தான். வெள்ளானைக்கு அருள் செய்தான். ஒரு பக்தைக்காக விருத்த குமார பாலரானான். மாமனாகவந்து வழக்குரைத்தான்; பாணனாரது அடிமையெனத் தன்னைக் காட்டிக்கொண்டு இசை பாடி விறகெடுத்து நடந்தருளினான். தாயை இழந்த பன்றிக் குட்டிகளுக்குத் தாயாகிப் பாலூட்டிக் காத்தாண்டான். நாரைக்கு முத்தி நல்கினான். ஆரும் விரும்பும் அருஞ்சுவைத் தமிழிற் பாடல் தொடுத்துத் தருமிக்குப் பொற்கிழி தந்தருளினான். நரியைப் பரியாக்கினான். பரியை நரியாக்கினான். வந்தியம்மைக்காக மண்ணைச் சுமந்தான். மாற்றினால் அடியும் பட்டான். கூன்நிமிர்த்தியும் வெப்பொழித்தும் பாண்டியனையும், பாண்டிமாதேவியை யும் குலச்சிறையையும், பாண்டிநாட்டு மக்களையுங் காப்பாற்றினான். என்றிவ்வாறு எத்தனையோ திருவிளையாடல்களை அருள்கொண்டே செய்தருளினான் என்று புராணங்கள் கூறும், இப்பேருண்மையை நாம் மறந்துவிடுதல் கூடாது. அன்றியும், அவன் அன்றுமட்டுந்தானா செய்தான். இன்றுஞ் செய்துவருகின்றான். ஒவ்வொருகணமுஞ் செய்துவருகின்றான். இனிமேலுஞ் செய்துவருவான். அருள்செய்தலே அவன் இயல்பு. அருள் செய்யாதிருக்க அவனால் இயலாது என்று தானுஞ் சொல்லிவிடலாம். இ.்.து அவன் கருணைத்திறம்.

அவன் எம்அப்பன்; அம்மை, அன்பு, ஒப்புடைய மாமன், மாமி. சுற்றத்தவரும் மற்றெத்தகையோரும் அவனே.

ஆதலால், அனைத்தும் அவன் என்றும் அனைத்தும் அவன்செயல் என்றும் எண்ணி நாம் வாழவேண்டும். அதனால் ஆன்மாக்களாகிய ஏனைய உயிர்வர்க்கங்களிடத்து அன்பு செய்யவேண்டும் என்ற இவ்

நாமே நமக்கு ஆதாரம் என்று கருதுவோர் தன்மையை ஒக்கும் என்று நகையாடுகின்றார் உமாபதிசிவாசாரியார். அன்றியும், திருவருளை நாம் அறியாமலிருப்பது மலையின்மேல் நின்றுகொண்டு மலையைத் தேடுவதும், நிலத்தின் மேல் நின்றுகொண்டு நிலத்தைத் தேடுவதும் வெளியிலே நின்றுகொண்டு வெளியைத் தேடுவதும் போலுமாம் என்று அவர் கூறும்போது திருவருளிலே நாம் தங்கிநிற்குந் தன்மையை நாம் அறியாமல் இருப்பதை நன்கு உணரச் செய்யுமாறு சொல்லுதலைக் காண்கின்றோம். மலையில் நிற்பவனுக்குப் பார்த்தவுடனேயே மலை தெரியும், அதுபோலவே அருளில் நிற்பவனுக்குப் பார்த்தவுடனேயே அருள் தெரிய வேண்டாமா? என்பது அவர் கேள்வி. உற்றுநோக்கின் யாவுந் திருவருளாலேயே நடைபெறுகின்றனவென்ற உண்மையை யாம் உணர்வோம் என்று அவர் அதைத் தெளிவாக்குகிறார். ஏனெனில், உடலைத்தந்து அது நிற்றற்கு நிலத்தையும், உலாவுதற்கு வெளியையும், உயிர்த்தற்கு வளியாகிய காற்றையும், உண்ணுதற்கு நீரையும் உணவை யும் இவையனைத்தும் நின்று நிலவுதற்குச் சூரியனையுஞ் சந்திரனையும் எல்லாவற்றையுந் தந்தருளியவர் இறைவர் என்பது இனிது விளங்கும். "ஆண்டநீ அருளிலையானால் வார்கடலுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்" என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமான் இறைவனை நோக்கிப் பாடும்போது இவ்வுண்மை புலப்படுதலைக் காண்கின்றோம்.

பெரிய பிராணிகளாகிய யானைகள் தொடக்கம் சிறிய பிராணி களாகிய கொசு முதலியவற்றிற்குத்தானும் அவை தம் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுதற்குரிய வழிவகைகளை யெல்லாம் இறைவன் கொடுத்துள்ளான். தேனீ எத்துணை நுட்பமாகத் தன் கூட்டை அமைக் கின்றது?

"வான்குருவி யின் கூடு வல்லரக்குத் தொல்கரையான்
தேன்சிலம்பி யாவர்க்குஞ் செய்யரிதால"

என்றார் ஔவையார். கருப்பைக்குள் முட்டைக்கும் கல்லினுள் தேரைக்கும் இறைவன் விருப்புற்று அமுதளிக்குந் திறன் அவன்றன் அருட்டிறத்தைக் காட்டுகின்றதல்லவா? இத்தனையுஞ் சிந்தித்தறியக் கிடந்தும், அறியாது அல்லது அறிய மறுத்து நிற்கும் மக்களை நோக்கியே கள்ளத்திறைவர் என்று கூறுகின்றார் உமாபதிசிவாசாரியார். "வெள்ளத்துள் நாவற்றி யெங்கும் விடிந்திருளாம் கள்ளத் திறைவர் கடன்" என்று அவர் கூறுவதைக் காண்க இறைவனது திருவருளை நாளும்நாளும் எஞ்ஞான்றும் காணக் கூடியதா யிருந்தும், அவன்றன் பேரருட்டிறத்தை மறுப்போர் திறன்தான் என்னே! நிறைந்த நன்னீரிலே நின்றும் அதைப் பருகாமல் நாவரண்டு நிற்பதையும் எங்கும வுண்மையை மேலே தரப்பட்டுள்ள நற்சிந்தனைக் கீர்த்தனைப் பகுதி எடுத்துக்காட்டுவதை நாம் உணர்வோமாக. இந்த உண்மையை மறந்து போது, நாம் துன்பத்துக்களாகின்றோம். ஈசன் இன்பமயமானவன், அவனை எண்ணும்போதெல்லாம் இன்பம் துய்த்த பெரியோர்கள் அதனை வாய்விட்டுப் பாடியிருக்கின்றார்கள்.

"இன்பம் நும்மை ஏத்தும் நாள்கள்" என்கின்றார் அப்பா சுவாமிகள் "இறைகளோடிசைந்த இன்பம் இன்பத்தோ டிசைந்த வாழ்வு" ஆக அமையவேண்டு மென்கின்றார் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள். "செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வம் செல்வமே" என்கின்றார் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான். எங்கள் சுவாமிகள் பாடிய, "சிவநாமஞ் சொல்லித் தெளியோமோ, திருவடி கண்டு களியோமோ" எனத் தொடங்கும் அக்கீர்த்தனத்தில், "இன்பமே யல்லாமல் துன்பம் நமக் கில்லை, ஈசனை மறந்தால் வந்திடுந்தொல்லை" என்று அவர் நேரில் நின்று நாளும் எமக்குச் சொல்லுலால், எல்லாம் சிவன்செயல் என்பதை மறவாமல் எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு செய்து வாழப் பழகுவோமாக. "அனைத்துஞ் சிவன்செயல் என்ன நாம் எண்ணு வோம், ஆன்மாக்களிடத்தில் அன்புநாம் பண்ணுவோம்"

அன்பில்லேன்

அன்பில்லேன் பொறுமையில்லேன் அடியார்தம்
உறவுமில்லேன்
என்புருகப் பாடுகில்லேன் என்னையுமோர் பொருட்படுத்தி
மண்ணுலகில் மானிடனாய் மறைந்துவந்து வழிகாட்டி
இன்னல்தவிர்த் தாண்டுகொண்டான் எழிலாரு
மிலங்கையிலே

குணமில்லா மூர்க்கரொடுங் கூடியே திரிகின்ற
மணமில்லா முருக்கமலர் அனையேனை மகிழ்ந்துவந்து
தினையளவு போதினிலே சிவமாக்கி யாண்டுகொண்ட
இணையில்லா இறையவனை இலங்கைநகர் கண்டேனே.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

YOGASWAMI

A devotee

All men everywhere are flesh and blood and within the cage of this human body they live their individual lives as slaves to the human passions that go to make the ego. In certain rare souls, however, the ego gets annihilated and the persons of such people become the sporting ground of God. Their life is one of supreme bliss radating peace all around. They know no distinction of caste or creed or race or sex. Such men are called God-men. And *Yogaswami* of Jaffna in Sri Lanka was such a one.

Unfortunately we do not have a yardstick with which to find out whether another has really seen God. It is, of course quite easy to deceive oneself into thinking that one has seen God attained liberation. Nevertheless contradictory though it may seem, one experiences a certain unmistakable feeling of certainty of the presence of God when one is within the physical proximity of a genuine man of God wuch as *Yogaswami*. There is the experience of an indescribable presence although one may not have seen God oneself. I have had this experience in the presence of

"

We live in an age of hectic hurry of deafening noise and we have no time for anything beyond the passing hour. Our modern life is taking us on the wrong path - a veritable rat-race where we are refusing to realise our true nature. Our true life grows from inside. It is in the Inner Solitude that we as seekers should find our solace and our Sage Yogaswami appeared on the scene to help us to get away from our regenerate nature and transform ourselves to our Real Nature - Editor

"

Yogaswami. Now what is this special sense? This faculty does not depend for its existence on the degree of the essential piety of the experiencer. It is not even related to the ability or inability to persorm miracles by the sage in question. What then is this special avenue of knowing? One notices in a truly enlightened being that dimension of non-duality. He does not feel a sense of "otherness" in relation to nature, the universe and other human beings. In the presence of a liberated being one experiences if one is sensitive, a certain consciousness that is all-pervading, all-embracing and non-exclusive. One also notices the absence of that struggle to become something that one is not. Because *Yogaswami's* consciousness was so expansive he was able, if he really cared, to read the thoughts of others and communicate in a medium other than the spoken word. Then again one felt that he was not separate from him; he was, in fact a part of them all. The sensation that one felt in his presence is difficult to put into words. Suffice it to record that one's consciousness in his presence was awakened to a heightened degree.

Apart from this obvious lack of a sense of "otherness" that one immediately noticed when in his presence, several other matters are worth noting. We seemed remarkably relaxed all the time. There was no element of strain. Now and again he will admonish a devotee or laugh like a child when someone cracked a joke or lapse into long periods of silence. All these seeming outward disturbances may be likened to the soft ripples on the waters of a lake that reverts to its original serenity soon after wards. That serenity or peace or bliss may be likened to awareness or pure consciousness.

Yogaswami dissuaded persons from adoring him as a sacred object on an altar. What was more important for him was that we should sincerely look within ourselves. Indeed "Look within" were words that he frequently uttered. What does looking within involve? It involves the honest uncovering of those hidden conflicts in the unconscious mind that stand in the way of pure consciousness. It involves the silent and passive observation of all one's fears, longings, hopes, aspirations, joys, frustrations and the like so that there are no hidden corners in the mind any more. Real meditation is no other than the silent discovery of oneself. One has to watch the various tricks that the mind likes to play. Through the perception of these tricks one begins to dissolve these prejudices and deceptions that obstruct clarity. With the cleansing of the mind and the heart there is pure consciousness. One is then qualified to recceive something which according to the sages is indescribable but that which may nevertheless, be named as Grace of God.

INNERVOICE

There come to us moments in life when about somethings we need no proof from without. A little Voice within us tells us. The Still Small Voice within you must always be the final arbiter when there is conflict of duty. There is no danger whatsoever if many people could truthfully represent the Inner Voice. But unfortunately there is no remedy against hypocrisy. Virtue must not be suppressed because many will feign it. Men have always been found throughout the world claiming to speak from the inner voice. But no harm has yet overtaken the world through their shortlived activities. Before one is able to listen to that voice one has to go through a long and fairly severe course of training and when it is the inner voice that speaks it is unmistakable.

The Voice of God, of Conscience, of Truth, of the Inner Voice or still Small Voice mean one and the same thing. It has no form. It is like a voice from afar and yet quite near. It is unmistakable as some human voice definite and irresistible. It is not dreaming. It speaks when thought is stilled. It is not an echo of heated imagination. Realisation is the only proof. It never fails. Everyone who will can hear the Voice. It is within every one. But like everything else it requires previous and definite preparation. There is no way of proving except through experience.

God will be no God if he allowed Himself to be an object of proof by His creatures. But he does give His willing slave, the power to pass through the fiercest of ordeals. His Voice increases as years roll by and in the proportion to your surrender to Him. The greater the surrender to Him the greater is the joy.

There is no question of hallucination. It is a simple scientific truth to be taken by all who have the will and the patience to acquire the necessary qualifications which are again simple to understand and easy to acquire if you will. You have to believe no one but yourself. You must try to listen to the Inner Voice but if you don't hear It then you may use the dictates of reason which you should obey although the word reason does not fully cover its grasp. It is not every one who claims to act on the urge of the Inner Voice. After all like every other faculty this faculty for listening to the Still Small Voice within requires previous effort and training greater than what is required for any other faculty. A person falsely claiming to act under divine inspiration or the promptings of the Inner Voice without having any such will fare worse even in ordinary pursuit of life. A humble seeker has to be cautious and should reduce himself to zero before God to hear the Inner Voice.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

THE NATCHINTANAI - A Study

Ratna Ma Navaratnam

The editor wishes to share with the readers how the Natchintanai came to be published - the initial reluctance of Swami and later his approval for publication.

"Infuse in me the Wisdom to delineate Thee
As Thou art
For unspeakable is the communion with Thee,
Surpassing the summation of all other experiences."

Tiruvasagam

The *Dance of Wisdom* moved in melodic progression on the wave length of Vac. It was set in motion by Dakshinamurti, Master of Wisdom's Bliss, under the Banyan Tree and transmitted as the *Vedas*, the *Upanishads* and the *Agamas*. Its symphony was taken in this age of Kaliyuga by Siva-guru *Yogaswami* of *Ilankapuri* and resounded in Natchintanai, His Testament of Grace.

The resonance of Natchintanai echoes far anad near, within and without. *How shall we ponder on it?* We recall Saint Manikkavasagar's prayer to infuse the light of Wisdom, to unravel the hidden truths of God-realisation. In equal measure do we too offer the sacrifice of self for His sanctifying grace, at the Feet of the Master Siva Thondan.

"Thou are the desirable acme of Wisdom,
All that we desire, Thou dost grant
Yet art Thou aloof to Brahma and Mal
Who desireth Thee. Ever my humble service
Thou did'st desire. In Thee was a desire
For me and in me was a desire for Thee.
If ever I should desire for aught
E'en that'll be what Yhou desireth."

Tiruvasagam

Natchintanai communicates the profound fountain of grace, wisdom and love that flowed from the Sage and Seer Yogaswami of Columbuturai. In the language of the heart, He kindles the flame of Truth, and recollects in tranquility, the intimations of Grace transmitted by His Guru-Sage Chellappa Swami of Nallur.

The gracious utterances entitled Natchintanai were sung over the years by Swami but they began to appear regularly in the Religious Journal of *Siva Thondan* which he started in 1934. Every issue carried one Natchintanai as the special feature. However, his spontaneous utterances were recorded by his devotees in the course of his itinerary in Ceylon and India, and during his periodic visits to his devotees living in different parts of Ceylon. These were in private circulation only and it was the arduous sadhana of a few devotees, to collect and record in manuscript form, these gems of Natchintanai cherished dearly by them for their own parayanam.

Many a time was the Master approached for his sanction to publish these *Reflections of Grace* for the benefit of all seekers after Truth who were hankering for spiritual manna, as did the followers of Guru Nanak in compiling the Grace Granth. For reasons unknown to us, the Guru withheld his permission over the years. After the Sivaratri fast in February 1955 he sang the famous hymn of Saint Tayumanavar, 'குலமிலான் குணங் குறியிலான்,' on the God realised Seer who sheds off all forms of distinctions. "To caste or class he lays no claim; no stir of passion doth he feel and he knows not the lure of gain or greed. He is not bound by comings and goings and name or pangs of bonds have no hold on him; Matchless is his glory like unto Siva who is the goal of liberation." So singing he signified that the harmony of Oneness should bot be disturbed, and would not thus permit the publication of Natchintanai.

It was the year 1957. In one of those unforgettable visits to his ashram from our sphere of work in Colombo, we prayed for his Grace and renewed our request for the publication of natchintanai for the benefit of the devout Siva Thondar scattered far and wide. The experience of Saint Sundarar was revivified when we sang his Tiruvarur Devaram of "மீளா அடிமை யுமக்கே ஆளாய்," and consecrated the servitude of many births at His Feet.

"Cast ye pearls by the wayside? Who can assimilate what is beyond assimilation? Who knows? We do not know." This was the Guru's reaction to our repeated earnest appeals. The ***Knower knows best.***

It was in February 1958 that the unexpected but so precious consent to publish the Natchintanai collection without any preface was given. It was a singularly blessed act of Grace. The work was undertaken in all piety and earnestness and in December 1958, the completed work was laid at his Feet. This is the genesis of the publication of Natchintanai and the beginning of a new phase of dedication in the history of Siva Thondan.

The words of the Guru embody the doctrine founded on the Perfection of Truth - Muluthum Unmai - Absolute is Truth and therefore there is no intrinsic evil. His *Marga* points to the liberation of the Anma and by self-realisation is effected the attainment of ever-lasting existence, transcendent consciousness and ineffable Bliss.

Natchintanai radiates a new power of sight, the effulgence of the Seeing Eye; waves of pure vibrations radiate from the gems of Natchintanai which exalts His Guru and the Maha Vakkias, which extol the eternal essence of the Anma, the wisdom of the Self within the self and which expounds the exercise of Siva Thondu by the legion of Sivathondar. Yet all their radiation are focussed on the theme of "***Siva's Will Prevails***" - "எல்லாம் சிவன் செயல்" Natchintanai.

In the effulgence of ***His will,*** which can be perceived only by the realised seers on and the edifice of immaculate purity and eternal stillness and serene perfection; in Swami's words, "Summa Iru, Ellaam Nan Mona Niraive." The liberated Anma realises that there can be no ill-will, that Absolute is Truth and from everlasting to everlasting is the vibration of OM TAT SAT. Hence Natchintanai comminicates a tranquil peace which has a transcendental and luminous value unknopwn to those who have not been blessed by the Guru's Grace.

The chants of the Natchintanai connote the invincible power of Grace to turn the heart of man weighed by darkness to the light of Siva. In the living presence of Swami rthe melody of Natchintanai wafted its fragrance night and day in his ashram. It ignited the hearts of the listeners, dispelled the gloom of the singers and revitalised the harmony of ***Sivathondar*** for ***Siva Thondu*** selfless offering unto Siva who art All.

It is he who would begin and head the singers. It stirred the hearts of even the most dull ones aflame with love and devotion as they too joined in the chorus and sang the songs of Eternal Truth, Wisdom and Love.

"Shall we not repeat the name of Siva and gain clarity?
Shall we not rejoice in His gracious Feet?
Shall we ever forget His blooms of Love?
Shall we not traverse far in the service of Siva?"

Natchintanai.

Natchintanai is an expression of Divine Truth. the Word of God recorded by an illumined Guru. Its truth is verifiable in one's own personal experience, and a real study is not to analyse the songs into its component parts but to imbibe that by which we realise the inexpressible Truth. Natchintanai is the immortal Vac in essence - the Logo and the everlasting basis for the vision of Siva.

"Sage Chellappa Swami left not without a witness."

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

VIRTUOUS LIFE

YOGASWAMI'S PRECEPT

Yogaswami lived a life conforming to the traditional 'virtuous life,' coming down the ages through the stages of brahmachari, yoga and sannyasam and attained Perfection. His teachings held out that devotees should adhere beyond anything else a 'virtuous life,' the life of **Oluccam.** Yogaswami grew up in the traditions of the Tamil land that has been thriving in the Jaffna peninsula of Sri Lanka. He assimilated the ***wisdom of the ages*** by growing up in a 'virtuous life' during his early days and living an ascetic life during his youthful days. In his early life he got immersed in this wisdom by becoming versed in the aphorisms anad poems of Avvaiyar, Thirukkural and the twelve Thirumurais and in the Upanishads and other scriptural texts. His Natchintani verses give the essence of these teachings in simple language which any devotee could understand.

In his later life he became the perfect Yogi, the Swami who

"

'To conduct oneself in the world,' is to live in the world as was lived by great men in their day to day lives. Since what had been a good way of life at one time becomes an obsolete one at another and new ways of living also appear from time to time, the lives of great men have to be taken as the criteria for good living. The benefit of learning is knowledge, the benefit of knowledge is 'virtuous living;' therefore those w ho are bereft of the ultimate benefit of 'virtuous living' are classed as ignorant. Lea-rning to live 'virtuously' is to live in the footsteps of great men.

"

mixed with all like any ordinary man. His life was one of spartan simplicity. In simple words of ordinary conversation he imparted alnost imperceptibly, during day to day intercourse with people of all walks of life, the culture of past ages; we have been greatly blessed for almost every one of us felt a living force behind the aphorisms and poems of Avvaiyar and Thirukkural couplets when Swami uttered to us any of these. We were urged by him to study the Thirukkural and the Gita and to live a life guided by those teachings and to practise singing the various Thevarams or Thiruvasagams. He also made us love the songs of Thayumanavar and other sages. Natchintanai songs are replete with quotations and transformation of these aphorisms and others forcibly prese-nted in elegant but simple Tamil. He encouraged also the traidtional Puranic expositions. Thus he held aloft the torch of t he Hindu culture coming down the ages. He drew the attention of the English educated youth to the culture of the Tamils when they were fast becomg 'English' by imitating the Englishman in language and ways.

In the age of materialism which is threatening to eliminate our cultural values, Swami appeared on the scene warning his devotees not to be carried away by its glamour and directed them to appreciate the values in life that are presented by the culture of their forbears. He did not frown at all that was foreign; in fact he encouraged his devotees to adopt all that was good in Western civilisation. They also learnt from him to respect the teachings of the Buddha and Christ. Throughout its history tolerance has been a salient aspect in our Hindu culture and probably because of tolerance our culture has come through the ages with double vigour after every onslaught by various cultures.

Swami loudly proclaimed the goodness and greatness unde-rlying the 'virtuous life' as evolved through the ages. ***He lived this life and exhorted very much that his devotees should also live it. 'Virtuous life,' is 'Olukkam' ஒழுக்கம்.*** Different persons can transla-te it differently as 'virtuous life,' 'righteous life,' 'life of rectitude,' 'disciplined life,' 'good conduct' and elegant behaviour.' Each of these translations will connote a distinct aspect of the art of living in the English language. Indeed the word, ***Olukkam is a comprehe-nsive term that includes in its ambit all these aspects and more.***

This 'virtuous life,' encompasses all aspects of goodness and greatness in man's life. In the first couplet of the Chapter on such a life it is said,

'A virtuous life bestows greatness to man. Therefore
it should be protected as dearer than life itself,'

"ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலால் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும்."

In the eighth couplet virtuous life comes as forming the basis of goodness -

'Propriety of conduct is the seed of virtue;
impropriety will ever cause sorrow,'

"நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம்; தீயொழுக்கம்
என்றும் இடும்பை தரும்."

The tenth verse presents the acme of culture thus -

'Those are without true knowledge who have learnt
much, but do not know how to conduct themselves in
the world,'

"உலகத்தொடு ஒட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்லார் அறிவிலா தார்."

Such persons are humourously characterised as learned fools!

The lives lived by great men like Swami, Mahatma Gandhi and others had always been simple. 'Virtuous living' is living in simplicity.

"There is goodness and greatness
in simplicity; not in wealth."

Simplicity comes through the virtuous life that one leads and becomes part of one's nature.

"Simplicity cannot be affected. It must be ingrained in
one's nature."

In a simple Natchintanai verse, Swami sums up saying,

"ஒழுக்கம் உயிறினும் ஓம்பப்படும் என
வழுத்திய பெரியோன் மறைமொழி தன்னை
அழுத்த அழுத்த ஆனந்த ஈஸ்வரன்
வழுத்தொணா மலரடி வாழ்த்திவாழ் வோமே."

'When we adhere firmly and faithfully to the sacred maxim pronou-nced by the Sage which states, 'virtuous life, should be protected as dearer than life itself,' we will be living a life of adoration of the lotus feet of the Lord of Bliss which are beyond all praise.'

Swami overwhelmingly loved all, moved with all and made himself dear to all that wherever he went people gather round him. His life and his teachings have thus created a haven where spirituality and the culture of the ages can thrive. He is ever inspiring us to make all efforts to make these thrive.

"எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவான் ஈசன்."

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

SIDDHANTA/VEDANTA

The New Saivite World of Autumn 1984

Excerpted from the introduction to "Songs and Sayings of Yogaswami," published by the Sivathondan Society of Jaffna as told in the New Saivite World of Autumn 1984. Both Vedanta and Siddhanta and all schools of Hinduism are emphatic that it is impossible to attain liberation or mukti without the help of a true Guru. This is of fundamental importance and without appreciating some thing of the real significance of the Guru and his relationship to the disciple, no proper understanding of Hinduism is possible. The Guru is, "the Truth, the Way of the Life," and one can come to the perception of Reality except through him. In theoligical terms, he is the 'means of Grace,' par excellence. He is in fact the embodiment of Grace and the Lord and His Grace are one, just as the sun and its rays are one. In reality the Guru is the Self of the disciple; he is always there within - the true light which lighteth every man that cometh into the world.

The fundamental aim of all religions is the realisation of Truth. This is a matter of direct experience, in which neither the mind nor the intellect nor any human faculty is involved. It is a question of being.

There is only one Reality, which is God or "That" (*tat*). so that 'realisation of Truth' means being aware that you are one with God or that you are 'That' (*Tat tvam asi*). This is the meaning of "know thyself." He who knows himself knows everything and is one who has attained liberation while in the huiman body (*jivanmukta*) There is nothing left for him to do, but to help others to come to the same realisation. Such a man is the true master (*sat guru*).......

There has been and still is a certain amount of controversy between ***Vedanta*** and ***Siddhanta***, but this like all controversies is largely based on misunderstanding and difference in emphasis and is the activity of those who have not realised the Truth through either school. And in some ways there is no fair ground for comparison; for ***Vedanta***is a purely metaphysical doctrine and also a purely metaphysical method, which can be followed and realised by relatively few, who have the necessary determination and strength of mind to approach Truth by a more or less purely intellectual path. ***Saiva Siddhanta*** on the other hand is both metaphysics and religion. and has to cater for all souls that come within its orbit, whatever their temperament or level of understanding may be.

Vedanta may be compared to a course of training for an honours degree whereas ***Siddhanta***, while it finally offers an equally advanced course, provides in addition all the stages in the educational ladder form the kindergarten to the university. But all who have graduated from either school, affirm that there is no difference between the ultimate goal, since Truth is One.

Vedanta looks at the world from the top - from God's point of view, whereas ***Siddhanta's*** approach is from the standpoint of individual souls. Both are correct and both are wrong, because the Absolute Truth cannot be expressed in words or be understood by the mind and intellect. "If you speak, you lie!"

For ***Vedanta*** there is only the one ***Atma*** - the Universal Spirit. Everything else, including the idea of individual souls (*jivatmas*), is ***maya*** or illusion. ***Saiva Siddhanta*** maintains that there is the one ***Paramatma***, which is ***Parasivam*** or the First Principle. but many ***jivatmas*** which are real positive entities existing eternally.

In the ***Saiva*** faith Siva, in His supreme trancsendent nature, is often called ***Parasivam***. Of this no description is possible. It is beyond speech and thought and all manifestation. This is the Absolute or Godhead - the one and only true Reality, which does not change but remains the same forever, and apart from which there is nothing.

Yet for mankind, the manifested world of time, spce and causality exists. Its nature is change and movement. It is always in flux - the direct antithesis of the One Immutable, Transcendent Reality. But there is and there can be only One Reality, which is infinite and omnipresent, and so that must also include this world of apparent change. How the One Perfect, Changeless, Eternal and Infinite Reality can also be the transient world of creation or manifestation is the ultimate mystery of mysteries which by its very nature can never be comprehended by the human reason, but for which every religion in some way or other has to try to give an explanation.

According to Hindu metaphysics, by the mere Will of the Absolute the whole manifestation is evolved. The first stage in the process of its appearance is the undifferentiated state of Pure Being, which contains in itself the entire diversity of the world that emerges from it. This can be compared to a limitless ocean, and manifestation to the waves on the surface......

In the Saiva School of Hinduism the manifested world is portrayed symbolically as the Dance of Siva. And in this aspect He is known as ***Nataraja*** - Lord of Dance. Everything that exists, that ever has existed and ever will exist is His Dance. In fact existence is the dance and He is dancing in each creature. If He ceases to dance, the whole world comes to an end and is dissolved into the "Pure Void," which is also He and this is what happens periodically at the end of vast eons of time. Existence or manifestation is movement and there is nothing that moves except He. All other apparent entities are simply movement of the One Eternal, Immutable Spirit.

The Divine Dance or Play is ceaselessly performed until the end of the world. At the end of vast cycles of time the whole universe is destroyed, and amidst the general conflagration Lord Siva dances in ecstasy.And He is often described as "the One who dances in joy on the cremation ground," for it is illusion that is being burnt - the illusion that He Himself has created. Then there is nothing but Pure Void of Spirit Space, that no words can describe. This is what is called ***chidakasa*** .

"As above so below" - what is true for the macrocosm is true for the microcosm as well, and this "spirit-space" or "open hall" is also referred to as the "cave of the heart" or "the golden hall" where the Lord dances when the ego has been overcome and all illusions destroyed. This may help to explain why the "terrible aspect" which often seems shocking to Western minds is so frequently found in Hindu symbolism, particularly of the Saiva tradition. For terror can only belong to manifestation, to the individual ego. There can be no terror for the Divine. As the ***Upanishads*** say, "When there are two, then there is fear."

Therefore, if manifestation or individuality disappears nothing remains but the One, All-Pervading Reality of Being, Consciousness and Bliss (***Satchidananda***). And this "destruction," in relation to individual souls, is the supreme function of the Grace of God. That is why the Saivaites claim that the Destroyer is the highest of the three principles of divine manaifestation, and why, too, Lord Siva is also as frequently described as the "Lord of Compassion."

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Published by the Hindu Council of Sri Lanka, 9, Castle Lane, Colombo 4. Editor Sivanandini Duraiswamy
and Printed by Unie Arts (Pvt) Ltd. 48 B, Bloemendhal Road, Colombo - 13. Tel : 330195